

Fremsat den 2. oktober 2019 af skatteministeren (Morten Bødskov)

Forslag

til

Lov om ændring af momsloven, kildeskatteloven og lov om inddrivelse af gæld til det offentlige

(Digitale salgsregistreringssystemer og ændring af reglerne om udstedelse af skattekort til tredjelandsstatsborgere)

§ 1

I momsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 760 af 21. juni 2016, som ændret bl.a. ved § 6 i lov nr. 474 af 17. maj 2017 og senest ved § 2 i lov nr. 591 af 13. maj 2019, foretages følgende ændringer:

1. Efter § 55 indsættes i *kapitel 13*:

»§ 55 a. Told- og skatteforvaltningen kan give en virksomhed et påbud om at benytte et digitalt salgsregistreringssystem.

Stk. 2. Skatteministeren kan fastsætte regler om krav til det digitale salgsregistreringssystem.

§ 55 b. Virksomheder, der modtager digital betaling via en eller flere digitale betalingsløsninger, og som skal benytte et digitalt salgsregistreringssystem, skal integrere den eller de forskellige typer af digitale betalingsløsninger i salgsregistreringssystemet.

§ 55 c. Skatteministeren kan fastsætte regler om, at virksomheder med en omsætning under 10 mio. kr. inden for visse brancher skal benytte et digitalt salgsregistreringssystem, jf. § 55 a, stk. 2.«

2. I § 77, 1. pkt., indsættes efter »§ 47, stk. 7 og 8,«: »§ 55 a, stk. 1, § 55 b«, og efter »stk. 9« indsættes: », indtil påbuddet eller pligten efterkommes«.

3. § 77, 1. pkt., affattes således:

»Told- og skatteforvaltningen kan pålægge ejeren af en virksomhed eller den ansvarlige daglige ledelse heraf daglige bøder for manglende efterlevelse af påbud udstedt i medfør af § 47, stk. 7 og 8, § 55 a, stk. 1, § 55 b eller regler udstedt i medfør af § 55 c, stk. 1, § 74, stk. 5, og § 75, stk. 9. Dagbøderne ifaldes indtil påbuddet eller pligten efterkommes.«

4. I § 81, stk. 1, nr. 2, indsættes efter »§ 53, stk. 1, 1. pkt., eller stk. 2, 1. pkt.,«: »§ 55 b,«.

5. I § 81, stk. 1, nr. 5, ændres »§ 29, stk. 2, eller § 38, stk. 3, 1. pkt.,« til: »§ 29, stk. 2, § 38, stk. 3, 1. pkt., eller § 55 a, stk. 1,«.

6. § 81, stk. 1, nr. 5, affattes således:

»5) undlader at efterkomme et påbud efter § 29, stk. 2, § 38, stk. 3, 1. pkt., § 55 a, stk. 1, eller en pligt efter regler udstedt i medfør af § 55 c, stk. 1,«.

7. I § 81 indsættes efter stk. 3 som nye stykker:

»Stk. 4. Overtrædes denne lov samt én eller flere andre skatte- og afgiftslove eller pantlovgivningen, eller regler udstedt i medfør heraf, og medfører overtrædelserne idømmelse af bøde, sammenlægges bødestraffen for hver overtrædelse af denne lov og bødestraffen for overtrædelserne af den eller de andre skatte- og afgiftslove eller pantlovgivningen.

Stk. 5. Bestemmelsen i stk. 4 kan fraviges, når særlige grunde taler herfor.«

Stk. 4-7 bliver herefter stk. 6-9.

§ 2

I kildeskatteloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 117 af 29. januar 2016, som ændret bl.a. ved § 3 i lov nr. 1682 af 26. december 2017 og senest ved § 17 i lov nr. 551 af 7. maj 2019, foretages følgende ændringer:

1. I § 46, stk. 6, ændres »stk. 10« til: »stk. 11«.

2. I § 48, stk. 1, 1. pkt., ændres »stk. 6« til: »stk. 7«, og efter »år« indsættes: », jf. dog stk. 2«.

3. I § 48 indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:

»Stk. 2. En anmodning om udstedelse af skattekort fra en tredjelandsstatsborger imødekommes alene, hvis told- og skatteforvaltningen kan konstatere, at den pågældende har ret til at arbejde i Danmark.«

Stk. 2-10 bliver herefter stk. 3-11.

4. I § 48, stk. 3, der bliver stk. 4, og stk. 6, 7. pkt., der bliver stk. 7, 7. pkt., ændres »stk. 2« til: »stk. 3«.

5. I § 48, stk. 7, der bliver stk. 8, ændres »stk. 2 og 3« til: »stk. 3 og 4«.

6. I § 48, stk. 10, der bliver stk. 11, ændres »stk. 2« til: »stk. 3«, og »stk. 3« ændres til: »stk. 4«.

7. § 49 A, stk. 3, nr. 2, litra g, ophæves.

Litra h-m bliver herefter litra g-l.

8. I § 75, stk. 1, nr. 2, ændres »§ 48, stk. 6« til: »§ 48, stk. 7«.

§ 3

I lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, jf. lovbekendtgørelse nr. 29 af 12. januar 2015, som ændret bl.a. ved § 1 i lov nr. 551 af 29. maj 2018 og senest ved § 1 i lov nr. 324 af 30. marts 2019, foretages følgende ændring:

1. I § 10, stk. 3, 3. og 7. pkt., ændres »stk. 4« til: »stk. 5«.

§ 4

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 2020, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Skatteministeren fastsætter ikrafttrædelsestidspunktet for § 1. Skatteministeren kan fastsætte, at forskellige dele af § 1 træder i kraft på forskellige tidspunkter.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. Indledning
 - 1.1. Lovforslagets formål og baggrund
2. Lovforslagets indhold
 - 2.1. Digitale salgsregistreringssystemer
 - 2.1.1. Gældende ret
 - 2.1.2. Den foreslåede ordning
 - 2.2. Ændring af reglerne om udstedelse af skattekort til tredjelandsskatsborgere
 - 2.2.1. Gældende ret
 - 2.2.2. Den foreslåede ordning
 - 2.3. Forholdet til databeskyttelsesforordningen
3. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige
 - 3.1. Digitale salgsregistreringssystemer
 - 3.2. Ændring af reglerne om udstedelse af skattekort til tredjelandsskatsborgere
4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.
 - 4.1. Digitale salgsregistreringssystemer
 - 4.2. Ændring af reglerne om udstedelse af skattekort til tredjelandsskatsborgere
5. Administrative konsekvenser for borgerne
6. Miljømæssige konsekvenser
7. Forholdet til EU-retten
8. Hørte myndigheder og organisationer m.v.
9. Sammenfattende skema

1. Indledning

Socialdemokratiet, Dansk Folkeparti, Venstre, Enhedslisten, Liberal Alliance, Alternativet, Radikale Venstre, Socialistisk Folkeparti og Det Konservative Folkeparti indgik i september 2017 aftalen »Styrket indsats mod sort arbejde«. Med dette lovforslag foreslås det at gennemføre aftalens initiativ vedrørende digitale salgsregistreringssystemer.

Det fremgår af aftalen »Styrket indsats mod sort arbejde«, at partierne bag aftalen er enige om at skærpe reglerne over for virksomheder, der udeholder omsætning og derved ikke opkræver, angiver og afregner moms i overensstemmelse med de gældende regler herom.

Aftalepartierne er enige om at indføre mulighed for, at Skatteforvaltningen skal kunne give en virksomhed et påbud om at benytte et digitalt salgsregistreringssystem, hvis Skatteforvaltningen konstaterer en utilstrækkelig registrering af salgstransaktioner i den pågældende virksomhed.

Derudover er aftalepartierne enige om, at virksomheder inden for visse brancher generelt skal have pligt til at benytte digitale salgsregistreringssystemer.

Endelig blev partierne Socialdemokratiet, Dansk Folkeparti, Venstre, Enhedslisten, Liberal Alliance, Alternativet, Radikale Venstre, Socialistisk Folkeparti og Det Konservative Folkeparti den 19. marts 2019 enige om, at der skulle

indføres en løsning, så Skatteforvaltningen ikke udsteder skattekort til tredjelandsskatsborgere uden ret til at arbejde i Danmark.

1.1. Lovforslagets formål og baggrund

Lovforslaget udmønter som nævnt en del af aftalen »Styrket indsats mod sort arbejde« fra september 2017. Aftalen blev indgået på baggrund af en beretning fra Skatteudvalget om initiativer mod sort arbejde af 25. august 2016 (SAU, alm. del bilag 265, folketingsåret 2015-16).

Lovforslaget har til formål at sikre en højere grad af sporbarhed og gennemsigtighed i den sorte økonomi. Initiativet om digitale salgsregistreringssystemer skal dermed medvirke til, at alle betaler de skatter og afgifter, de skal, således at omfanget af sort økonomi kan minimeres.

Lovforslaget indeholder derudover et initiativ, hvorefter reglerne for udstedelse af skattekort til tredjelandsskatsborgere ændres.

En arbejdsgiver, som ansætter tredjelandsskatsborgere, har pligt til at sikre, at de ansatte tredjelandsskatsborgere har ret til at arbejde i Danmark, ligesom arbejdsgiveren, når denne udbetaler A-indkomst, skal indeholde og indberette A-skat m.v., som beregnes på grundlag af skattekortoplysningerne for den skattepligtige.

Det er erfaringen, at nogle arbejdsgivere kan opleve vanskeligheder, når de skal sikre sig, at deres ansatte tredjelandstatsborgere har ret til at arbejde i Danmark, og at nogle arbejdsgivere fejlagtigt tror, at en tredjelandstatsborgers skattekort udgør dokumentation for, at den pågældende har ret til at arbejde i Danmark. Dette kan føre til, at arbejdsgivere uforvarende beskæftiger tredjelandstatsborgere ulovligt.

Med henblik på at undgå, at Skatteforvaltningen fremover udsteder skattekort til tredjelandstatsborgere uden ret til at arbejde i Danmark, foreslås der indført en bestemmelse, hvorefter Skatteforvaltningen alene må imødekomme en anmodning om udstedelse af et skattekort fra en tredjelandstatsborger, hvis Skatteforvaltningen kan konstatere, at den pågældende har ret til at arbejde i Danmark.

2. Lovforslagets indhold

2.1. Digitale salgsregistreringssystemer

2.1.1. Gældende ret

Et af hovedprincipperne i momslovens regnskabsbestemmelser er en generel pligt til at udstede en faktura ved levering af varer og momspligtige ydelser, uanset om kunden er en anden erhvervsdrivende virksomhed eller en privatperson.

I momsbekendtgørelsen, bekendtgørelse nr. 808 af 30. juni 2015 (momsbekendtgørelsen), er det fastsat, hvilke krav der er til en fakturas indhold, herunder krav til forenkledede fakturaer og kasseboner. Fakturaen skal både danne grundlag for opgørelse og kontrol af salgsmoms (udgående afgift) hos leverandøren samt udgøre dokumentation for fradrag for købsmoms (indgående afgift) hos køberen.

En faktura skal indeholde oplysninger om udstedelsesdato (fakturadato), fortløbende nummer, der bygger på én eller flere serier, og som identificerer fakturaen, sælgers momsregistreringsnummer (cvr-nr. eller SE-nr.), sælgers navn og adresse, købers navn og adresse, mængden og arten af de leverede varer eller omfanget og arten af de leverede ydelser, den dato, hvor levering af varerne eller ydelserne foretages eller afsluttes, forudsat en sådan dato er forskellig fra fakturaens udstedelsesdato (fakturadato), momsgrundlaget, pris pr. enhed uden afgift, eventuelle prisnedslag, bonus og rabatter, hvis disse ikke er indregnet i prisen pr. enhed, gældende momssats og det momsbeløb, der skal betales.

Registrerede virksomheder, hvis afsætning af varer eller ydelser udelukkende eller overvejende sker til private købere, skal udstede en forenklet faktura, jf. § 63, stk. 2, i momsbekendtgørelsen, medmindre de benytter et salgsregistreringssystem og udleverer en kassebon til køberen.

En forenklet faktura skal indeholde oplysninger om virksomhedens navn og adresse, virksomhedens registreringsnummer (cvr-nr. eller SE-nr.), fortløbende nummer (fakturanummer), udstedelsesdato (fakturadato), mængden og arten af de leverede varer eller omfanget eller arten af de leverede ydelser, det samlede omsætningsbeløb og momsbeløbets størrelse.

En kassebon fra et salgsregistreringssystem – f.eks. et kasseapparat – kan træde i stedet for en forenklet faktura, hvis kassebonen indeholder oplysninger svarende til de oplysninger, en forenklet faktura skal indeholde. Virksomhederne kan således frit vælge, om de vil udstede forenkledede fakturaer eller benytte f.eks. et kasseapparat og udskrive en bon til kunden. En kassebon skal som udgangspunkt indeholde samme oplysninger som en forenklet faktura, bortset fra fortløbende nummer. Endvidere kan der vælges mellem at anføre virksomhedens navn eller registreringsnummer, jf. § 63, stk. 3, i momsbekendtgørelsen.

Hvis Skatteforvaltningen har konstateret uregelmæssigheder i en virksomheds regnskaber, kan Skatteforvaltningen i visse tilfælde pålægge virksomheden at udstede fakturaer eller benytte et kasseapparat. Efter de gældende regler kan Skatteforvaltningen dog ikke pålægge en virksomhed at anvende en bestemt type kasseapparat.

2.1.2. Den foreslåede ordning

Skatteforvaltningen gennemfører en bred indsats mod sort økonomi. Udeholdt omsætning resulterer i reducerede moms- og skatteindtægter for staten, ligesom sort økonomi kan føre andre negative konsekvenser for erhvervslivet med sig, så som ulige konkurrence. Sort økonomi kan ligeledes være grobund for anden økonomisk kriminalitet.

Det er af afgørende betydning for Skatteforvaltningens kontrol af, om der sker korrekt opkrævning, angivelse og afregning af moms, at der findes et tilstrækkeligt dokumenteret datagrundlag i relation til virksomhedens salgsregistrering. Formålet med den foreslåede bestemmelse er at kunne påvirke og øge regelefterlevelsen for derigennem i højere grad at kunne sikre en korrekt salgsregistrering.

Forslaget skal således ses i lyset af Skatteforvaltningens behov for, at der findes et tilstrækkeligt dokumenteret datagrundlag i relation til virksomhedens salgsregistrering, når det skal kontrolleres, om der er sket korrekt opkrævning, angivelse og afregning af moms.

Det foreslås derfor, at der indføres regler om anvendelse af digitale salgsregistreringssystemer. Det vurderes, at de nye regler vil kunne medvirke til at skabe en større regelefterlevelse, da et påbud om at anvende et digitalt salgsregistreringssystem dels vil kunne forbedre Skatteforvaltningens muligheder for kontrol, dels vil kunne øge opdagelsesrisikoen. Forslaget vurderes herudover at ville kunne sikre sporbarhed og gennemsigtighed i relation til virksomhedens salgstransaktioner.

Det er hensigten, at kravene til det digitale salgsregistreringssystem skal gøre det vanskeligere at udeholde omsætning gennem manipulation af data, der er registreret i systemet.

Det foreslås, at Skatteforvaltningen gives mulighed for at give en virksomhed et påbud om at benytte et digitalt salgsregistreringssystem, hvis Skatteforvaltningen f.eks. konstaterer, at virksomhedens registrering af salgstransaktioner er utilstrækkelige. Et påbud om at benytte et digitalt salgsregistreringssystem vil således kunne gives til virksomheder, der

ikke lever op til bogføringslovens og momslovens krav vedrørende salgsregistrering.

Derudover foreslås det, at skatteministeren skal kunne fastsætte regler om, hvilke brancher der generelt skal have pligt til at benytte et digitalt salgsregistreringssystem. Forslaget skal ses i lyset af et ønske om at øge regelefterlevelsen i de brancher, hvor der vurderes at være en særlig høj risiko for fejl i registreringen af virksomhedens salgstransaktioner. Regelefterlevelse påvirkes erfaringsmæssigt af forskellige indsatser på området. Via stikprøvevis kontrol, efterkontrol og dataanalyse opdateres Skatteforvaltningens viden løbende om regelefterlevelse på brancheniveau.

Ved at bemyndige skatteministeren til regelfastsættelse vil valget af brancher hurtigt og effektivt kunne tilpasses i forhold til en evt. stigning eller et fald i regelefterlevelsen inden for de omfattede eller i øvrige brancher. Konkret er aftalepartierne enige om, at virksomheder inden for brancherne »caféer, værtshuse, diskoteker m.v.«, »pizzeriaer, grillbarer, isbarer m.v.«, »købmænd og døgnkiosker« samt »restauranter« generelt skal have pligt til at benytte digitale salgsregistreringssystemer. De valgte brancher er kendetegnet ved en generel lav regelefterlevelse og en relativt høj andel af bevidste fejl.

Det bemærkes, at der skal være en særlig begrundelse, hvis der skal ske ændringer i valget af brancher, der generelt vil skulle benytte digitale salgsregistreringssystemer. Valget af brancher, der vil skulle benytte digitale salgsregistreringssystemer, vil således skulle ske på baggrund af et objektivi, begrundet og veldokumenteret grundlag. Skatteforvaltningen indsamler løbende viden om regelefterlevelse for såvel borgere som virksomheder gennem f.eks. complianceundersøgelser. Skatteforvaltningens complianceundersøgelser viser bl.a. hvilke fejltyper, virksomhederne beg r, og inden for hvilke brancher der forekommer flest fejl.

Et  nske om at udvide kredsen af brancher omfattet af pligten til at benytte digitale salgsregistreringssystemer vil således kunne ske på baggrund af Skatteforvaltningens complianceundersøgelser m.v.

Endvidere foreslås det, at skatteministeren skal kunne fastsætte regler om krav til det digitale salgsregistreringssystem, herunder hvilke funktioner det digitale salgsregistreringssystem ikke må indeholde.

Endelig foreslås det, at de virksomheder, der vil blive omfattet af lovforslagets initiativer om at benytte et digitalt salgsregistreringssystem, og som modtager digitale betalinger, vil skulle opfylde et krav om, at evt. digitale betalingsløsninger vil skulle integreres i det digitale salgsregistreringssystem, s  modtagne digitale betalinger registreres og lagres i salgsregistreringssystemets elektroniske journal.

Forslaget skal ses i lyset af et ønske om i højere grad at sikre en korrekt registrering af salgstransaktioner blandt virksomheder, som er kendetegnet ved en generel lav regelefterlevelse og en relativ høj andel af bevidste fejl. B de store og små virksomheder modtager i stadig større udstrækning digitale betalingsmidler, f.eks. ved betaling med betalingskort og forskellige former for mobile betalinger. Det

generelle billede er, at større virksomheder har koblet deres salgsregistreringsl sninger til en betalingskortterminal, og at visse virksomheder ligefrem har integreret betalingskortterminalerne til f.eks. Dankort eller visse mobile tjenester som f.eks. Mobile Pay i salgsregistreringssystemet.

Konstaterer Skatteforvaltningen, at et påbud om eller en pligt til at benytte et digitalt salgsregistreringssystem ikke er opfyldt, eller at pligten til at integrere evt. digitale betalingsløsninger i det digitale salgsregistreringssystem ikke er opfyldt, bør der reageres med de sanktioner, der er nødvendige for, at påbuddet eller pligten opfyldes. På den ene side skal sanktionen ikke være mere indgribende end nødvendigt, og på den anden side skal sanktionen have tilstrækkelig gennemslagskraft til, at det vil kunne sikres, at loven overholdes. Overholder virksomheden trods en given sanktion stadig ikke reglerne, bør det lede til en skærpelse af sanktionerne.

Det bemærkes, at det foreslåede initiativ ikke vil kunne sikre, at alt salg registreres og rapporteres. De nye regler om anvendelse af digitale salgsregistreringssystemer vil således ikke kunne l se problemstillinger vedrørende salg, som ikke slås ind på kasseapparatet.

Aftalepartierne er enige om, at initiativet skal evalueres i 2027. Formålet med evalueringen er at opnå viden om, hvorvidt initiativet har haft en effekt på regelefterlevelsen i de fire risikobrancher, der i første omgang omfattes af en generel pligt til at skulle benytte digitale salgsregistreringssystemer.

2.2. Ændring af reglerne om udstedelse af skattekort til tredjelandsskatsborgere

2.2.1. Gældende ret

Personer, der erhverver A-indkomst her i landet, skal svare indkomstskat til staten.

Skatteforvaltningen er efter kildeskattelovens § 48 forpligtet til at udstede skattekort til skattepligtige, som forventes at modtage A-indkomst, og oplysningerne på skattekortet om trækprocent og fradrag skal så vidt muligt afspejle den skattepligtiges forventede indkomstforhold.

Skatteforvaltningens forpligtigelse til at udstede skattekort skal ses i sammenhæng med arbejdsgiverens forpligtelse til at indeholde A-skat m.v. Danske arbejdsgivere, som udbetaler A-indkomst, skal efter de gældende regler foretage indeholdelse af A-skat m.v., som beregnes og indeholdes på grundlag af skattekortoplysningerne for den skattepligtige. Til brug herfor er arbejdsgiveren forpligtet til at rekvirere skattekortoplysninger digitalt via eIndkomst hos Skatteforvaltningen.

En udenlandsk arbejdstager, som kommer til Danmark for at arbejde, skal således have tildelt et personnummer, forsudsregistreres og have udstedt et skattekort.

Hvis den udenlandske arbejdstager ikke har et skattekort, vil den indeholdelsespligtige arbejdsgiver ved forespørgsel i eIndkomst modtage skattekorttypen »intet skattekort«. I sådanne situationer vil arbejdsgiveren skulle indeholde A-skat med 55 pct. uden fradrag og arbejdsmarkedsbidrag med 8

pct. efter bestemmelserne i kildeskattelovens § 48, stk. 7, og § 49, stk. 1, jf. § 43, stk. 1.

2.2.2. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at Skatteforvaltningen alene vil skulle imødekomme en anmodning om udstedelse af et skattekort fra en tredjelandsskatsborger, hvis den pågældende har ret til at arbejde i Danmark.

Det vil således fortsat være arbejdsgiverens pligt at sikre, at deres ansatte har ret til at arbejde for dem. Der ændres således ikke på udgangspunktet om, at en tredjelandsskatsborger for at opholde sig og arbejde her i landet skal have en opholds- og arbejdstilladelse, og at det er arbejdsgiverens pligt løbende at sikre sig, at den ansatte tredjelandsskatsborders opholds- og arbejdsgrundlag er i orden.

For at kunne håndhæve den foreslåede bestemmelse er det en forudsætning, at Skatteforvaltningen har adgang til oplysninger om, hvorvidt tredjelandsskatsborgere har ret til at arbejde her i landet. Skatteforvaltningen har efter udlændingelovens § 44 a, stk. 2, adgang til Udlændingeforvaltningsportalen (UIP), hvor Skatteforvaltningen gennem Udlændingeforvaltnings Systemet (UIS) vil kunne foretage opslag på konkrete personer og se oplysninger om disse personers sager hos udlændingemyndighederne, herunder endelige afgørelser om opholds- og arbejdstilladelse.

Det er dog ikke alle tredjelandsskatsborgere med ret til at arbejde i Danmark, som vil være registreret hos udlændingemyndighederne, og de kan dermed ikke slås op i UIS.

I de tilfælde, hvor Skatteforvaltningen er i tvivl, om den pågældende udlænding har den fornødne arbejdstilladelse, vil der være behov for at indhente en vurdering fra udlændingemyndighederne. Det er fortsat de relevante udlændingemyndigheder, der vil skulle tage stilling til, om en tredjelandsskatsborger vil kunne meddeles arbejdstilladelse eller ej – eller om den pågældende er fritaget fra kravet om arbejdstilladelse.

Skatteforvaltningen vil alene på baggrund af en konkret vurdering af de tilgængelige oplysninger, som fremgår af UIS, og som i øvrigt er meddelt fra udlændingemyndighederne – herunder udlændingemyndighedernes evt. anvisninger – skulle tage stilling til, om tredjelandsskatsborgeren vil kunne registreres i Skatteforvaltningens systemer, så tredjelandsskatsborgere vil kunne forskudsregistreres og få udstedt et skattekort.

Den foreslåede bestemmelse vil ikke kunne tage højde for, at tredjelandsskatsborgerens ret til at arbejde vil være et øjebliksbillede, og at den enkelte udlændings forhold vil kunne ændre sig, f.eks. hvis en opholds- og arbejdstilladelse udløber. Det vil således fortsat være henlagt til virksomhedernes egenkontrol og myndighedernes løbende kontrol at sikre, at de ansatte har ret til at arbejde her i landet.

Den foreslåede model vil i nogle situationer medføre gener for arbejdstageren, som kan opleve, at det bliver mere omstændeligt at få udstedt et skattekort – f.eks. hvis opholds- og arbejdstilladelsen ikke foreligger på det tidspunkt, hvor der anmodes om et skattekort.

Lovforslaget vil ikke kunne afhjælpe de situationer, hvor en arbejdsgiver rekvirerer skattekort på en tredjelandsskatsborger, der har fået udstedt skattekort på et tidspunkt, hvor den pågældende havde ret til ophold og arbejde her i landet, men hvor den pågældendes opholds- og arbejdstilladelse siden er udløbet, inddraget eller bortfaldet m.v. Lovforslaget vil heller ikke kunne afhjælpe den situation, hvor en tredjelandsskatsborger i forbindelse med sin opholdstilladelse har en begrænset arbejdstilladelse og f.eks. kun må arbejde et vist antal timer pr. uge eller hos en bestemt arbejdsgiver.

2.3. Forholdet til databeskyttelsesforordningen

Lovforslaget indebærer behandling af persondata, som er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (databeskyttelsesforordningen).

Ved personoplysninger forstås enhver form for information om en identificeret eller identificerbar fysisk person (den registrerede), jf. databeskyttelsesforordningens artikel 4, nr. 1. Ved behandling forstås enhver aktivitet eller række af aktiviteter – med eller uden brug af automatisk behandling – som personoplysninger eller en samling af personoplysninger gøres til genstand for, jf. databeskyttelsesforordningens artikel 4, nr. 2. Behandling dækker bl.a. over indsamling, registrering, organisering, systematisering, opbevaring, tilpasning eller ændring, videregivelse ved transmission, samkøring og sletning m.v.

Databeskyttelsesforordningens artikel 5 opstiller en række grundlæggende principper, som skal være opfyldt ved behandling af personoplysninger, og heri indgår proportionalitetsprincippet med stor vægt, jf. databeskyttelsesforordningens artikel 5, stk. 1, litra c, samt at personoplysninger skal behandles lovligt, rimeligt og på en gennemsigtig måde i forhold til den registrerede, jf. databeskyttelsesforordningens artikel 5, stk. 1, litra a. Et af de grundlæggende krav til behandling af personoplysninger er, at indsamlede oplysninger skal være tilstrækkelige, relevante og begrænset til, hvad der er nødvendigt i forhold til de formål, hvortil de behandles. Det følger af databeskyttelsesforordningens artikel 5, stk. 1, litra b, at indsamling af oplysninger skal ske til udtrykkeligt angivne og legitime formål og ikke må viderebehandles på en måde, der er uforenelig med disse formål.

Af databeskyttelsesforordningens artikel 5, stk. 1, litra f, følger, at personoplysninger skal behandles på en måde, der sikrer tilstrækkelig sikkerhed for de pågældende personoplysninger, herunder beskyttelse mod uautoriseret eller ulovlig behandling og mod hændeligt tab, tilintetgørelse eller beskadigelse, under anvendelse af passende tekniske eller organisatoriske foranstaltninger.

Det følger af databeskyttelsesforordningens artikel 6, at behandling af personoplysninger kun må ske, hvis en af betingelserne i databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra a-f, er opfyldt. Et påbud om at benytte et digitalt salgsregistreringssystem vil betyde, at den pågældende virksomhed vil have en retlig forpligtelse til at registrere oplysninger

digitalt, som i visse situationer vil kunne henføres til en eller flere bestemte personer. Dermed vil behandlingen af de registrerede oplysninger være omfattet af databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra c.

I nogle situationer vil der blive registreret oplysninger i det digitale salgsregistreringssystem elektroniske journal, som vil kunne identificere de enkelte personer, som har betjent det digitale salgsregistreringssystem. Det gør sig f.eks. gældende, hvis en medarbejder skal logge sig ind på salgsregistreringssystemet for at kunne betjene det.

Det vurderes, at den behandling af oplysninger, der skal foretages ved administration af de foreslåede bestemmelser om digitale salgsregistreringssystemer, overholder databeskyttelsesforordningens artikel 6 om lovlig behandling samt de grundlæggende principper for behandling af personoplysninger efter databeskyttelsesforordningens artikel 5.

Efter databeskyttelsesforordningens artikel 14, stk. 1, vil den dataansvarlige skulle give den registrerede en række nærmere definerede oplysninger, herunder hvem der er dataansvarlig, formålet med behandlingen, som personoplysningerne skal bruges til, samt retsgrundlaget for behandlingen og om evt. modtagere af oplysningerne m.v., når personoplysningerne ikke er indsamlet hos den registrerede selv.

Et påbud om at benytte et digitalt salgsregistreringssystem vil blive stilet til virksomheden. Det kan derfor ikke antages, at den beskæftigede, der bliver registreret oplysninger om, er eller vil være bekendt med registreringen. Da personoplysningerne efter den foreslåede bestemmelse vil blive indsamlet hos andre (arbejdsgiveren) end den registrerede selv, vil den dataansvarlige – i dette tilfælde Skatteforvaltningen – skulle underrette den registrerede efter reglerne i databeskyttelsesforordningens artikel 14 i de tilfælde, hvor Skatteforvaltningen modtager data fra det digitale salgsregistreringssystem, som vil kunne henføres til en eller flere bestemte personer.

Oplysningspligt over for en registreret person indebærer, at den dataansvarlige på eget initiativ vil have pligt til at give den registrerede en række oplysninger, når der indsamles oplysninger om vedkommende.

Oplysningspligten gælder alle registrerede, der indsamles eller modtages personoplysninger om.

Oplysningspligten vil som udgangspunkt skulle iagttages ved skriftligt at give den registrerede de oplysninger, den pågældende har krav på. Oplysningerne vil kunne gives elektronisk, hvis det er mest hensigtsmæssigt.

For at opfylde oplysningspligten vil oplysningerne skulle gives til den registrerede. Det betyder, at den dataansvarlige vil skulle tage aktive skridt til at give oplysningerne. Det vil ikke være tilstrækkeligt at have oplysningerne liggende på en hjemmeside eller lignende, som den registrerede selv skal finde. De oplysninger, den dataansvarlige er forpligtet til at give, vil skulle være tydeligt adskilt fra andre oplysninger.

Når personoplysninger – som det vil være tilfældet her – ikke er indsamlet hos den registrerede, vil den dataansvarlige skulle meddele oplysningerne så tidligt som muligt. Det vil normalt betyde, at oplysningerne skal gives inden for 10

dage. Oplysningerne vil som udgangspunkt kun skulle gives én gang – også ved løbende indsamlinger, medmindre oplysningerne anvendes til andre formål end dem, de oprindeligt blev indsamlet til.

Ved administrationen af de foreslåede bestemmelser om digitale salgsregistreringssystemer, jf. lovforslagets § 1, nr. 1, vil såvel databeskyttelsesforordningens regler som reglerne i databeskyttelsesloven, jf. lov nr. 502 af 23. maj 2018 om supplerende bestemmelser til forordningen om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger, skulle overholdes.

Det vurderes, at oplysningspligten i forhold til den registrerede mest hensigtsmæssigt vil kunne opfyldes elektronisk. Oplysningspligten vil kunne opfyldes ved at gøre oplysningerne tilgængelige i borgerens skattemappe, så indholdet af kommunikationen forbliver i et sikkert miljø. Samtidig vil der ved en mail i e-Boks eller mail via Borger.dk skulle adviseres om, at der er lagt nye oplysninger, dokumenter eller lignende i Skattemappen. Er en borger fritaget for tilslutning til offentlig digital post, vil borgeren skulle orienteres ved almindelig post.

Underretningspligten efter databeskyttelsesforordningen vil ikke falde tilbage på arbejdsgiveren, hvis Skatteforvaltningen undlader at opfylde sin underregningspligt over for den registrerede.

Den behandling af oplysninger, der skal foretages ved administration af den foreslåede bestemmelse om udstedelse af skattekort til tredjelandstatsborgere, jf. lovforslagets § 2, indebærer ligeledes behandling af persondata, som er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (databeskyttelsesforordningen).

Enhver, der udbetaler eller godskrives A-indkomst, er retligt forpligtet til at beregne, indeholde og indberette A-skat m.v. på baggrund af oplysningerne på den ansattes skattekort, som udstedes af Skatteforvaltningen. Skatteforvaltningen vil fremover have en retlig forpligtelse til at undersøge, om en tredjelandstatsborger har en arbejdstilladelse. En sådan oplysning vil skulle indhentes hos udlændingemyndighederne.

Behandlingen af de oplysninger, Skatteforvaltningen indhenter til brug for dannelse af skattekortet, er omfattet af databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra c.

Det vurderes, at den behandling af oplysninger, der skal foretages ved administration af den foreslåede bestemmelse, overholder databeskyttelsesforordningens artikel 6 om lovlig behandling samt de grundlæggende principper for behandling af personoplysninger efter databeskyttelsesforordningens artikel 5.

I relation til behandling af oplysninger om personnumre bemærkes, at offentlige myndigheder efter databeskyttelseslovens § 11, stk. 1, har hjemmel til at behandle personnumre (cpr-nummer) med henblik på en entydig identifikation.

Et cpr-nummer er som udgangspunkt den eneste oplysning, som Skatteforvaltningen anvender til med sikkerhed at kunne identificere en person entydigt.

3. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige

Lovforslaget har ingen eller begrænsende økonomiske konsekvenser på Udlændinge- og Integrationsministeriets område. Evt. økonomiske konsekvenser holdes inden for Udlændinge- og Integrationsministeriets egen ramme.

3.1. Digitale salgsregistreringssystemer

Lovforslagets initiativ om digitale salgsregistreringssystemer vurderes som udgangspunkt at ville bidrage til at øge regelefterlevelsen og styrke indsatsen mod sort økonomi. Derved vurderes lovforslaget at ville bidrage til, at skatter og afgifter i højere grad afregnes korrekt. Dette trækker i retning af et merprovener i form af et reduceret skattegab, der dog ikke kan kvantificeres nærmere.

Initiativet om digitale salgsregistreringssystemer i udvalgte brancher forventes at medføre begrænsede udgifter for det offentlige. Der er ikke behov for udvikling af ny it-funktionalitet, hvilket betyder, at der forventes at være begrænsede udgifter, som dog først mere præcist kan estimeres i forbindelse med kravspecifikationen. Der estimeres udgifter til oplæring af medarbejdere i Skattestyrelsen på ca. 0,3 mio. kr.

Initiativet påbegyndes i udvalgte brancher af hensyn til bl.a. usikkerheden omkring den forventede effekt. Aftalepartierne er enige om, at initiativet evalueres i 2027. Ønskes initiativet udbredt til flere brancher, må det forventes at medføre yderligere udgifter for Skatteforvaltningen.

Det vurderes, at lovforslaget opfylder principperne om digitaliseringsklar lovgivning, da lovforslaget vurderes at ville bidrage til en øget digitalisering af indsatsen over for sort økonomi, herunder særligt ved mere digitale sagsgange og øgede muligheder for anvendelse af digitale muligheder til at forebygge fejl og snyd.

Anvendelsen af standardiserede datafiler åbner en række muligheder for automatisering og digitalisering af arbejdsgange, der hidtil har været helt eller delvist manuelle. Særligt vil mulighederne for at overdrage de digitale salgsregistreringsdata til f.eks. revisor eller bogføringsbureau som en del af virksomhedens bogføringsgrundlag være oplagt.

3.2. Ændring af reglerne om udstedelse af skattekort til tredjelandstatsborgere

Lovforslaget indeholder et initiativ om, at Skatteforvaltningen ikke fremover må udstede skattekort til tredjelandstatsborgere, der ikke har ret til at arbejde i Danmark. Lovforslaget ændrer imidlertid ikke på, at personer, der erhverver A-indkomst her i landet, er forpligtet til at svare indkomstskat til staten – uagtet der måtte være tale om en tredjelandstatsborger, der ikke har ret til at arbejde.

Der kan argumenteres for, at lovforslaget vil kunne bidrage til, at tredjelandstatsborgere, der ikke har ret til at arbejde – og dermed ikke kan blive forskudsregistreret og få udstedt et skattekort – vil forledes til at arbejde sort, hvilket vil

trække i retning af et øget skattegab, der dog ikke kan kvantificeres nærmere. Denne effekt vurderes dog at være marginal.

Initiativet om udstedelse af skattekort vurderes ikke at medføre nævneværdige implementeringskonsekvenser for det offentlige.

Principperne for digitaliseringsklar lovgivning vurderes ikke at være relevant for denne del af lovforslaget, da lovforslaget ikke påvirker borgernes eller virksomhedernes brug af digitale løsninger.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

4.1. Digitale salgsregistreringssystemer

For regelefterlevende virksomheder vil initiativet vedrørende et påbud om at benytte et digitalt salgsregistreringssystem ikke have administrative konsekvenser, da disse virksomheder ikke vil blive pålagt at benytte et digitalt salgsregistreringssystem.

Udvalgte brancher vil efter forslaget generelt have pligt til at skulle benytte et digitalt salgsregistreringssystem. Virksomhederne tilhører brancher, hvor der vurderes at være en særlig forhøjet risiko for fejl i registreringen af salgstransaktioner. Initiativet retter sig som udgangspunkt mod alle virksomheder inden for de udvalgte brancher. Også regelefterlevende virksomheder inden for disse brancher, som opkræver, angiver og afregner skatter og afgifter korrekt, vil blive omfattet af initiativet. På den baggrund vil lovforslaget medføre administrative konsekvenser for erhvervslivet.

Der vil være en række erhvervsmæssige byrder forbundet med implementeringen af initiativet bl.a. i form af opgradering af eksisterende salgsregistreringssystem eller anskaffelse af nye salgsregistreringssystemer. Det er ved opgørelsen af byrderne lagt til grund, at 12.500 virksomheder vil blive omfattet af pligten til at benytte digitale salgsregistreringssystemer, at 65 pct. af de eksisterende salgsregistreringssystemer vil kunne opgraderes til de nye krav, at 35 pct. vil kræve nyanskaffelse, at prisen for opgradering er 3.600 kr., og at merprisen for en nyanskaffelse udgør 9.800 kr. De pågældende virksomheder vurderes derudover at ville have løbende omkostninger på 2.000 kr. årligt til vedligeholdelse af det digitale salgsregistreringssystemets tekniske løsning. Estimatet tager udgangspunkt i en gradvis indfasning i perioden 2021-2024.

Initiativet om, at visse brancher vil få pligt til at benytte digitale salgsregistreringssystemer vurderes med stor usikkerhed at medføre erhvervsmæssige byrder på ca. 100 mio. kr. i 2021-2024 samt ca. 90 mio. kr. i varige årlige byrder fra 2025. En fremrykning af virkningstidspunktet eller udvidelse af antallet af brancher vil øge de erhvervsmæssige byrder.

Det vurderes, at såvel de virksomheder, der gives et påbud om at benytte et digitalt salgsregistreringssystem, som virksomheder inden for de brancher, der generelt vil have pligt til at skulle benytte digitale salgsregistreringssystemer, vil have en gennemsnitlig engangsomkostning på 9.800 kr. til

anskaffelse af det digitale salgsregistreringssystem. De pågældende virksomheder vurderes derudover at ville have løbende omkostninger på 2.000 kr. årligt til vedligeholdelse af det digitale salgsregistreringssystemets tekniske løsning.

Initiativet om digitale salgsregistreringssystemer vurderes ikke at ville have nævneværdige administrative konsekvenser for erhvervslivet, da lovforslaget ikke ændrer gældende ret vedrørende bogføringspligt og regnskabsaflæggelse m.v.

Den del af lovforslaget, der vedrører digitale salgsregistreringssystemer, vurderes ikke at indeholde en regulering, der er relevant for de opstillede principper for agil erhvervsrettet regulering.

4.2. Ændring af reglerne om udstedelse af skattekort til tredjelandsstatsborgere

Initiativet om udstedelse af skattekort til tredjelandsstatsborgere vurderes ikke at have økonomiske konsekvenser for erhvervslivet, ligesom lovforslaget ikke vurderes at have administrative konsekvenser for erhvervslivet.

Denne del af lovforslaget vurderes ikke at indeholde en regulering, der er relevant for de opstillede principper for agil erhvervsrettet regulering.

5. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslagets initiativ om digitale salgsregistreringssystemer har ingen administrative konsekvenser for borgerne.

Lovforslagets initiativ om ændring af reglerne for udstedelse af skattekort til tredjelandsstatsborgere vurderes at vil-

le have mindre administrative konsekvenser for borgerne i de tilfælde, hvor Skatteforvaltningen ikke umiddelbart kan konstatere, om den pågældende har ret til at arbejde, og Skatteforvaltningen som følge heraf afviser at udstede et skattekort til den pågældende.

6. Miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget har ingen miljømæssige konsekvenser.

7. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget indeholder ingen EU-retlige aspekter.

8. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

Et udkast til lovforslag har i perioden fra den 8. juli 2019 til den 22. august 2019 været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.:

3F, 3F Privat Service, Hotel og Restauration, Advokatsamfundet, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, CEPOS, Ceva, Danmarks Tivoli forening, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Byggeri, Dansk Erhverv, Dansk Told- og Skatteforbund, Danske Advokater, Datatilsynet, De Samvirkende Købmænd, Den Danske Dommerforening, DI, Digitaliseringsstyrelsen, Erhvervsstyrelsen – Team Effektiv Regulering, FH - Fagbevægelsens Hovedorganisation, Finans Danmark, Foreningen Danske Revisorer, FSR - danske revisorer, HORESTA, IBIS, Justitia, Kraka, Kristelig Fagforening, Landsskatteretten, Mellemføleligt Samvirke, Rejsearbejder.dk, Skatteankestyrelsen, SMVDanmark, SRF Skattefaglig Forening og Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering.

9. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindreudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør »Ingen«)	Negative konsekvenser/merudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør »Ingen«)
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Initiativet vedrørende digitale salgsregistreringssystemer vurderes at ville medføre et merprovenu i form af et reduceret skattegab, der dog ikke kan kvantificeres nærmere. Initiativet om udstedelse af skattekort vurderes ikke at have nævneværdige provenumæssige konsekvenser for det offentlige.	Ingen
Implementeringskonsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Initiativet om digitale salgsregistreringssystemer i udvalgte brancher forventes at medføre begrænsede udgifter for det offentlige, da der ikke er behov for udvikling af ny it-funktionalitet. Der estimeres udgifter til oplæring af medarbejdere i Skattestyrelsen på ca. 0,3 mio. kr.

		Initiativet om udstedelse af skattekort vurderes ikke at medføre nævneværdige implementeringskonsekvenser for det offentlige.
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	<p>Initiativet vedrørende digitale salgsregistreringssystemer vurderes at have en gennemsnitlig engangsomkostning på 9.800 kr. til anskaffelse af det digitale salgsregistreringssystem for virksomhederne.</p> <p>Virksomhederne vurderes derudover at have løbende omkostninger på 2.000 kr. årligt til vedligeholdelse af det digitale salgsregistreringssystemets tekniske løsning.</p> <p>Initiativet om, at visse brancher vil få pligt til at benytte digitale salgsregistreringssystemer vurderes med stor usikkerhed at medføre erhvervsmæssige byrder på ca. 100 mio. kr. i 2021-2024 samt ca. 90 mio. kr. i varige årlige byrder fra 2025.</p> <p>Initiativet om udstedelse af skattekort vurderes ikke at have økonomiske konsekvenser for erhvervslivet.</p>
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	<p>Lovforslagets initiativ om digitale salgsregistreringssystemer har ingen administrative konsekvenser for borgerne.</p> <p>Lovforslagets initiativ om ændring af reglerne for udstedelse af skattekort til tredjelandstatsborgere vurderes at ville have mindre administrative konsekvenser for borgerne i de tilfælde, hvor Skatteministeriet ikke umiddelbart kan konstatere, om den pågældende har ret til at arbejde.</p>
Miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	Lovforslaget indeholder ingen EU-retlige aspekter	
Er i strid med de fem principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering/ Går videre end minimumskrav i EU-regulering.	JA	NEJ X

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

I momsbekendtgørelsen er det nærmere fastsat, hvilke krav der er til en fakturas indhold, herunder krav til forenk- lede fakturaer og kasseboner.

Fakturaen skal både danne grundlag for opgørelse og kontrol af salgsmoms (udgående afgift) hos leverandøren og ud- gøre dokumentation for fradrag for købsmoms (indgående afgift) hos køberen.

En fuld faktura skal indeholde en række nærmere define- rede oplysninger, jf. § 58, stk. 1, i momsbekendtgørelsen om krav til fakturaens indhold – f.eks. oplysning om den regi- strerede virksomheds (sælgerens) registreringsnummer, den registrerede virksomheds og køberens navn og adresse, mængden og arten af de leverede varer eller omfanget og ar- ten af de leverede ydelser og det afgiftsbeløb, der skal beta- les m.v.

I visse situationer kan der udstedes en forenklet faktura, der indeholder færre oplysninger end en fuld faktura, jf. § 63, stk. 1, i momsbekendtgørelsen.

Registrerede virksomheder, hvis afsætning af varer eller ydelser udelukkende eller overvejende sker til private købe- re, skal udstede en forenklet faktura, jf. § 63, stk. 2, i moms- bekendtgørelsen, medmindre de benytter et salgsregistre- ringssystem og udleverer en kassebon til køberen.

En kassebon fra et salgsregistreringssystem – f.eks. et kas- seapparat – kan træde i stedet for en forenklet faktura, hvis kassebonen indeholder oplysninger svarende til de oplysnin- ger en forenklet faktura skal indeholde. Virksomhederne kan således frit vælge, om de vil udstede forenklete fakturaer el- ler benytte et kasseapparat og udskrive en kassebon til kun- den. En kassebon skal grundlæggende indeholde de samme oplysninger som en forenklet faktura, dvs. oplysninger om virksomhedens navn og adresse, virksomhedens registre- ringsnummer (cvr-nr. eller SE-nr.), fortløbende nummer (fakturanummer), udstedelsesdato (fakturadato), mængden og arten af de leverede varer eller omfanget eller arten af de leverede ydelser, det samlede omsætningsbeløb og momsbe- løbets størrelse – bortset fra fortløbende nummer. Endvidere kan der vælges mellem at anføre virksomhedens navn eller registreringsnummer, jf. § 63, stk. 3, i momsbekendtgørel- sen.

Hvis Skatteforvaltningen har konstateret uregelmæssighe- der i en virksomheds regnskab, kan Skatteforvaltningen i visse tilfælde pålægge virksomheden at udstede faktura eller benytte et kasseapparat. Efter de gældende regler kan Skat- teforvaltningen dog ikke pålægge en virksomhed at anvende en bestemt type kasseapparat.

Uregelmæssigheder i regnskabet kan føre til, at Skattefor- valtningen afviser virksomhedens regnskab og i stedet laver et skøn over virksomhedens indkomst. Er uregelmæssighe- derne af en sådan karakter, at der er sket unddragelse af skatter og afgifter, vil virksomheden kunne ifalde strafan-

svar varierende fra bødestraf til fængselsstraf, alt afhængig af overtrædelsens karakter og de nærmere omstændigheder herved.

Det foreslås, at Skatteforvaltningen efter momslovens § 55 a, stk. 1, skal kunne give en virksomhed et påbud om at benytte et digitalt salgsregistreringssystem.

De nye regler foreslås at indebære, at virksomhederne ved et sådant påbud vil skulle registrere alle salg digitalt og i et bestemt format, så Skatteforvaltningen vil kunne indhente pålidelige data hos virksomheden om salgsregistreringen. Det vurderes, at et påbud om, at virksomhederne vil skulle registrere alle salg digitalt og ved brug af et salgsregistre- ringssystem – både de kontante og de digitale salg – vil styrke Skatteforvaltningens muligheder for kontrol i relation til at kunne afdække såvel ubevidste som bevidste fejl, herun- der omfanget af evt. udeholdt omsætning og manglende op- krævning, angivelse og afregning af salgsmoms.

Digitale salgsregistreringssystemer indeholder en elektro- nisk journal, som »logger« alle handlinger, der foretages på eller via det digitale salgsregistreringssystem. Det bemær- kes, at den elektroniske journal vil være omfattet af bogfø- ringslovens § 3 om regnskabsmateriale. Derved vil den elek- troniske journal skulle opbevares i 5 år fra udgangen af det regnskabsår, materialet vedrører, jf. bogføringslovens § 10, stk. 1.

Et påbud om at anvende et digitalt salgsregistreringssy- stem vil f.eks. kunne gives, hvis det konstateres, at virksom- heden ikke har opbevaret fakturaer for købte eller solgte va- rer eller ydelser, hvis der foreligger fakturaer, men det ikke er muligt at identificere leverandøren, hvis der ikke kontinu- erligt foretages salgsregistreringer, hvis der ikke udleveres kasseboner til kunder ved kontantkøb, hvis der ikke foreta- ges daglige kasseafstemninger, eller hvis transaktionsspo- ret på anden måde ikke er til stede – f.eks. hvis der ikke forelig- ger et regnskab. Det bemærkes, at der alene er tale om ek- sempler på situationer, hvor et påbud vil kunne gives. Skat- teforvaltningen vil således ud fra en konkret vurdering kun- ne give en virksomhed et påbud om at benytte et digitalt salgsregistreringssystem i andre situationer, hvor det er kon- stateret, at virksomheden ikke lever op til momslovens krav vedrørende salgsregistrering eller registreringer til brug for korrekt regnskabsaflæggelse i øvrigt. Formålet med et påbud om at benytte et digitalt salgsregistreringssystem er at styrke Skatteforvaltningens muligheder for kontrol i forhold til at kunne afdække såvel generelle som bevidste fejl, der relate- rer sig til salgsregistrering, herunder unddragelse af skatter og afgifter. Dette forudsætter dog, at et påbud efterleves.

Det er hensigten, at kravene til det digitale salgsregistre- ringssystem vil skulle gøre det vanskeligere at udeholde om- sætning gennem manipulation af systemet. Ved et påbud om at benytte et digitalt salgsregistreringssystem sikres bl.a., at alle handlinger i salgsregistreringssystemet logges – f.eks. frekvensen for benyttelsen af demoprogrammet i systemet eller antal »nul-salg«. Derved vil det blive vanskeligere for virksomhederne at snyde ved at udeholde omsætning, med- mindre virksomheden helt undlader at benytte det digitale salgsregistreringssystem.

Et påbud om at benytte et digitalt salgsregistreringssystem er en forvaltningsafgørelse. Virksomheden vil allerede ved kontrollen skulle underrettes om Skatteforvaltningens overvejelser om at give virksomheden et påbud om at benytte et digitalt salgsregistreringssystem. I alle tilfælde vil der som udgangspunkt skulle ske skriftlig partshøring af virksomhedsejeren eller den ansvarlige daglige ledelse (virksomheden) om overvejelserne om at give virksomheden et påbud om at benytte et digitalt salgsregistreringssystem, inden den endelige afgørelse herom træffes. Virksomhedsejeren eller den ansvarlige daglige ledelse vil i den forbindelse skulle gives en frist på 14 dage til at komme med sine evt. bemærkninger hertil.

Et påbud om at benytte et digitalt salgsregistreringssystem vil skulle indeholde en begrundelse og en klagevejledning med klageadgang. De almindelige forvaltningsretlige regler vil således skulle finde anvendelse ved afgørelser, der vil blive truffet efter momslovens § 55 a, stk. 1, jf. den foreslåede bestemmelse i lovforslagets § 1, nr. 1.

På baggrund af drøftelser med danske leverandører af digitale salgsregistreringssystemer forventes det, at salgsregistreringssystemer med de påkrævede nye standarder vil kunne udbydes af leverandørerne medio 2021. Enkelte danske udbydere af digitale salgsregistreringssystemer er dog formentlig allerede i stand til at levere digitale salgsregistreringssystemer, der lever op til de kommende lovgivningsmæssige krav.

Det foreslås, at skatteministeren efter momslovens § 55 a, stk. 2, skal kunne fastsætte regler om krav til de digitale salgsregistreringssystemer.

Det, der vil kunne fastsættes regler om, er regler, der definerer de overordnede krav til det digitale salgsregistreringssystem. Dvs. regler, der beskriver, hvilke funktioner salgsregistreringssystemet skal have og hvilke funktioner, salgsregistreringssystemet ikke må have.

Der findes en række forskellige salgsregistreringssystemer på det danske marked, herunder de traditionelle kasseapparater, softwarebaserede løsninger på PC eller via tablet og fuldt integrerede løsninger baseret på bagvedliggende Enterprise resource planning systemer (ERP). ERP er betegnelsen for et softwareprogram, der håndterer størstedelen af en virksomheds funktionelle områder.

Digitale salgsregistreringssystemer indeholder en elektronisk journal, som »logger« alle handlinger, der foretages på eller via det digitale salgsregistreringssystem. Den elektroniske journal vil være omfattet af bogføringslovens § 3 om regnskabsmateriale. Derved vil den elektroniske journal skulle opbevares i 5 år fra udgangen af det regnskabsår, materialet vedrører, jf. bogføringslovens § 10, stk. 1.

Salgsregistreringssystemet skal kunne benyttes af alle brancher, der har salg til private, og alle handlinger, der foretages via systemet, vil skulle registreres i en elektronisk journal, som vil skulle indeholde et unikt serienummer fra salgsregistreringssystemet, så der findes et transaktionsspor.

Salgsregistreringssystemet skal kunne danne en rapport udvisende dagens omsætning, der efter registrering i den

elektroniske journal nulstiller salgstællerne m.v. (en såkaldt Z-rapport).

Der skal kunne dannes en rapport vedrørende virksomhedens omsætning indtil dannelse af rapporten uden nulstilling af salgstællere m.v. (en såkaldt X-rapport).

Salgsregistreringssystemet skal kunne producere en fil direkte fra den elektroniske journal i OECD's standardformat, SAF-T, som let skal kunne overføres digitalt til Skatteforvaltningen. Salgsregistreringssystemet vil skulle indeholde en funktion, der gør det muligt at udlæse den elektroniske journal digitalt og i en sikret form til Skatteforvaltningen i forbindelse med kontrol.

Salgsregistreringssystemet vil skulle indeholde funktioner, der gør det muligt at integrere forskellige typer af betalingsmidler (kontant, kreditkort, mobilbetaling m.v.) med særskilte totaler. De digitale betalingsmidler – f.eks. kreditkort og mobilbetaling m.v. – vil således skulle være koblet til salgsregistreringssystemet. Digitale betalinger (kreditkort- og mobilbetalinger) erstatter i stigende grad kontantbetaling. For at sikre et transaktionsspor for sådanne transaktioner er det afgørende, at disse data registreres og lagres i salgsregistreringssystemet.

Salgsregistreringssystemet vil skulle være udstyret med indbygget ur og dato samt en printerfunktion, bl.a. til udskrivninger af boner – såkaldte forenklede fakturaer, jf. § 63 i momsbekendtgørelsen, hvis ikke salgsregistreringssystemet kan udstede kasseboner elektronisk. Det bemærkes, at elektroniske kasseboner vil blive sidestillet med fysiske kasseboner.

Er salgsregistreringssystemet beregnet til at blive benyttet af flere sælgere, vil det skulle kunne registrere totaler separat for hver sælger.

Ved undervisning i brugen af salgsregistreringssystemet og lignende registreringer, uden et reelt salg ligger bag, vil kassebonen tydeligt skulle mærkes med f.eks. »test – ikke gyldig« eller »undervisning – ikke gyldig« og må ikke kunne forveksles med ordinære kasseboner.

Modtager virksomheden kontanter, vil salgsregistreringssystemet tillige skulle have en kasseskuffe til opbevaring af kontanter eller mulighed for vekselkasse (opgørelse over mønt- og seddeltyper).

Efter den foreslåede bestemmelse vil der tillige blive fastsat regler om, hvilke funktioner salgsregistreringssystemet ikke må indeholde.

Nogle kasseapparater indeholder funktioner, der gør det muligt at slette, redigere eller tilføje oplysninger i den elektroniske journal, ligesom det for nogle kasseapparater er muligt at integrere software eller hardware, der gør det muligt at slette, redigere eller tilføje oplysninger i den elektroniske journal. Denne mulighed er en stor udfordring i relation til at kontrollere virksomhedens salgstransaktioner, herunder om der er opkrævet, angivet og afregnet moms i overensstemmelse med de gældende regler herom.

Der vil således blive fastsat regler om, at salgsregistreringssystemet ikke må indeholde funktioner, der gør det mu-

ligt at slette, redigere eller tilføje oplysninger i den elektroniske journal, og regler om, at salgsregistreringssystemet ikke må kunne sammenkobles eller integreres med software eller hardware, der gør det muligt at slette, redigere eller tilføje oplysninger i den elektroniske journal.

Der foreslås indsat en bestemmelse i momslovens § 55 b, hvorefter virksomheder, der modtager digital betaling, og som skal benytte et digitalt salgsregistreringssystem, vil skulle integrere de forskellige typer af digitale betalingsløsninger i salgsregistreringssystemet.

Forslaget indebærer, at det ved at integrere forskellige tekniske løsninger vil blive muligt at registrere et transaktions-ID for betalingen i salgsregistreringssystemets elektroniske journal. Forslaget forventes derved at ville have en positiv effekt på antallet af registrerede salgstransaktioner, ligesom transaktionssporet i forhold til digitale betalinger vil være sikret i den elektroniske journal.

Det vil være virksomhedsejeren eller den ansvarlige daglige ledelse, der bærer ansvaret for, at integrationen mellem evt. betalingsløsninger og det digitale salgsregistreringssystem fungerer i overensstemmelse med de gældende krav og specifikationer.

Der foreslås indsat en bestemmelse i momslovens § 55 c, stk. 1, hvorefter skatteministeren vil kunne fastsætte regler om, hvilke brancher der generelt vil have pligt til at skulle benytte et digitalt salgsregistreringssystem.

Det foreslås i den forbindelse, at pligten til generelt at skulle benytte et salgsregistreringssystem vil skulle gives til virksomheder inden for brancher, hvor der vurderes at være en særlig forhøjet risiko for fejl i registreringen af salgstransaktioner.

Det fremgår af aftalen »Styrket indsats mod sort arbejde«, at partierne bag aftalen er enige om, at virksomheder inden for brancherne »caféer, værtshuse, diskoteker m.v.«, »pizzeriaer, grillbarer, isbarer, m.v.«, »købmænd og døgnkiosker« samt »restauranter« generelt skal have pligt til at benytte digitale salgsregistreringssystemer. Valget af brancher er sket på baggrund af resultaterne fra Skatteforvaltningens compliancedata for årene 2008-2014. De valgte brancher er kendetegnet ved en generel lav regelefterlevelse og en relativt høj andel af bevidste fejl.

I brancher med salg til erhverv, såkaldt business-to-business salg, antages det, at køberen er interesseret i at modtage en faktura, som vil skulle anvendes som dokumentation for, at køberen har moms- og skattemæssig fradragsret for købet. Skatteforvaltningen har derfor i sin analyse af relevante brancher afgrænset målgruppen til brancher, der primært eller overvejende har salg til private.

Derudover har Skatteforvaltningen i sin analyse af relevante brancher valgt at fokusere på de brancher, hvori der begås fejl, der relaterer sig til salgsregistrering. Skatteforvaltningen indsamler løbende viden om regelefterlevelsen for såvel borgere som virksomheder i Danmark – f.eks. gennem complianceundersøgelser. Skatteforvaltningens complianceundersøgelser viser bl.a., hvilke fejltypen virksomhederne begår, herunder inden for hvilke brancher der forekommer flest fejl.

Baseret på resultaterne fra complianceundersøgelserne for indkomstårene 2008, 2010, 2012 og 2014 har Skatteforvaltningen identificeret de fejltypen, som vurderes at kunne mindskes ved brug af et digitalt salgsregistreringssystem og dermed øge regelefterlevelsen – f.eks. manglende angivelse af salgsmoms, fejlagtig opgørelse af momstilsvaret, konkrete bogføringsfejl og fradrag af udgifter, der ikke opfylder de almindelige dokumentationskrav eller slet findes dokumentation for m.v.

Med udgangspunkt i resultaterne fra complianceundersøgelserne har Skatteforvaltningen identificeret en række brancher, herunder brancherne »caféer, værtshuse, diskoteker m.v.«, »pizzeriaer, grillbarer, isbarer, m.v.«, »købmænd og døgnkiosker« samt »restauranter«, hvori der forekommer relativt mange salgsregistreringsfejl sammenlignet med øvrige brancher. Det bemærkes i den forbindelse at Skatteforvaltningens almindelige kontrolarbejde understøtter complianceundersøgelsesresultater. Derudover er de identificerede brancher kendetegnet ved en generel lav regelefterlevelse.

Det bemærkes, at Skatteforvaltningen alene har udarbejdet en analyse af, hvilke brancher der kan kategoriseres som risikobrancher ud fra fejl relateret til salgsregistrering. Analysen er baseret på Skatteforvaltningens compliancedata fra 2008-2014.

Skatteforvaltningens analyse har dannet grundlag for det politiske valg af, hvilke brancher der vil skulle benytte digitale salgsregistreringssystemer, men Skatteforvaltningen har ikke været involveret i den efterfølgende proces i relation til det endelige valg af, hvilke brancher der foreslås at skulle benytte digitale salgsregistreringssystemer.

Brancherne er valgt ud fra et hensyn om at målrette pligten mod brancher med flest salgsregistreringsfejl, og hvor en pligt til at anvende digitale salgsregistreringssystemer dermed forventes at ville have den største effekt. De udvalgte brancher er kendetegnet ved en generel lav regelefterlevelse og en relativt høj andel af virksomheder, der begår bevidste fejl.

Det bemærkes, at en pligt til at benytte et digitalt salgsregistreringssystem ikke vil kunne omgås ved enten at ændre registreringen af en igangværende virksomhedens branchekode, eller ved at lade sin nyregistrerede virksomhed registrere inden for en anden branche end de fire nævnte, hvis der reelt drives virksomhed inden for en af de nævnte brancher.

Det er virksomhedens faktiske aktivitet, der vil være afgørende for, om den pågældende virksomhed vil være omfattet af kravet om at skulle benytte et digitalt salgsregistreringssystem eller ej. Pligten til at benytte et digitalt salgsregistreringssystem består uanset hvilken branchekode virksomheden måtte være registreret under, hvis virksomhedens faktiske aktivitet er omfattet af de oven for nævnte brancher. Konstaterer Skatteforvaltningen ved kontrol, at en virksomhed reelt udøver aktiviteter inden for en af de brancher, som

skal benytte et digitalt salgsregistreringssystem, men er registreret med en branchekode, der ikke er omfattet af pligten til at benytte et digitalt salgsregistreringssystem, vil Skatteforvaltningen kunne træffe afgørelse om, at den pågældende virksomhed er forpligtet til at benytte et digitalt salgsregistreringssystem.

Det foreslås, at en pligt til generelt at skulle benytte et digitalt salgsregistreringssystem alene skal kunne gives til afgiftspligtige personer, jf. momslovens § 3, med en omsætning under 10 mio. kr. Skatteforvaltningens brancheanalyse viser, at langt størstedelen af virksomhederne i de fire brancher har en momspåligtig omsætning på under 10 mio. kr. Der er således kun ca. 750 virksomheder, som ikke omfattes af kravet som følge af den valgte omsætningsgrænse.

Det bemærkes i øvrigt, at der med forslaget til § 55 c vil blive givet virksomheder med aktiviteter inden for de udvalgte brancher en rimelig indfasningsperiode til at anskaffe et digitalt salgsregistreringssystem, der lever op til de nye standarder. Det forventes som nævnt, at digitale salgsregistreringssystemer med de påkrævede nye standarder vil kunne udbydes af leverandørerne af digitale salgsregistreringssystemer medio 2021.

I den foreslåede § 55 c henvises til § 55 a, stk. 2. Henvisningen indebærer, at § 55 a, stk. 2, vil finde tilsvarende anvendelse for de digitale salgsregistreringssystemer, virksomhederne inden for udvalgte brancher vil have pligt til at skulle benytte.

Til nr. 2

Efter momslovens § 77 kan Skatteforvaltningen pålægge ejeren af en virksomhed eller den ansvarlige daglige ledelse heraf daglige bøder for manglende efterlevelse af påbud efter § 47, stk. 7 og 8, om virksomhedens registrering hos Skatteforvaltningen, § 74, stk. 5, om påbud om at efterleve reglerne for Skatteforvaltningens adgang til eftersyn samt udlevering eller indsendelse af materiale og § 75, stk. 9, om Skatteforvaltningens mulighed for at give en oplysningspligtig et påbud om at efterleve reglerne for meddelelse af oplysninger. De daglige bøder skal udgøre mindst 1.000 kr. pr. dag.

Det foreslås, at Skatteforvaltningen skal kunne pålægge ejeren af en virksomhed eller den ansvarlige daglige ledelse heraf daglige bøder for manglende efterlevelse af et påbud om at benytte et digitalt salgsregistreringssystem efter momslovens § 55 a, stk. 1, eller en manglende efterlevelse af en pligt efter § 55 b til at lade evt. digitale betalingsløsninger integrere i det digitale salgsregistreringssystem, som foreslås indsat ved dette lovforslags § 1, nr. 1.

Det foreslås, at de daglige bøder vil kunne pålægges, indtil et påbud efter momslovens § 55 a, stk. 1, er opfyldt, eller en pligt efter § 55 b er opfyldt.

Formålet med reglerne om daglige bøder er at kunne fremtvinge en bestemt handling hos ejeren af en virksomhed eller den ansvarlige daglige ledelse, nemlig anskaffelse og benyttelse af et digitalt salgsregistreringssystem. Konstatere det ved kontrol, at et påbud om at benytte et digitalt

salgsregistreringssystem ikke er opfyldt, vil Skatteforvaltningen således kunne pålægge virksomhedsejeren eller den ansvarlige daglige ledelse heraf daglige bøder, indtil påbuddet eller pligten opfyldes. Bøden vil skulle stiles til virksomheden.

Et påbud vil skulle indeholde en henvisning til den relevante lovbestemmelse, og det vil skulle specificeres, hvilke handlinger der ønskes opfyldt. Det vil skulle fremgå, at såfremt påbuddet ikke efterleveres inden for en nærmere fastsat frist, så vil der kunne pålægges daglige tvangsbøder, indtil påbuddet opfyldes. De daglige tvangsbøder vil skulle gives for hver kalenderdag, det vil sige syv dage om ugen.

Den daglige tvangsbøde vil skulle fastsættes ud fra, hvad der for den enkelte virksomhed vil opleves som tvingende. Der gælder et almindeligt proportionalitetsprincip i relation til daglige tvangsbøder. Det betyder bl.a., at tvangsmidlet (de daglige tvangsbøder) ikke må stå i misforhold til undladelsen.

Ved fastsættelsen af tvangsbøden vil der skulle tages hensyn til den erhvervsdrivendes økonomiske formåen, således at tvangsmidlet har effekt, men bødestørrelsen beror i øvrigt på et konkret skøn. En tvangsbøde vil mindst skulle være på 1.000 kr. dagligt, og der beregnes kun én daglig tvangsbøde, uanset antallet af forhold.

De daglige tvangsbøder vil kunne forhøjes med skriftligt varsel, hvis den fastsatte bøde ikke har givet resultat. Tvangsbøder, der ikke er betalt, bortfalder, når det konstateres, at ejeren af en virksomhed eller den ansvarlige daglige ledelse har opfyldt påbuddet. Betalte og evt. inddrevne bøder tilbagebetales ikke.

Til nr. 3

Efter momslovens § 77 kan Skatteforvaltningen pålægge ejeren af en virksomhed eller den ansvarlige daglige ledelse heraf daglige bøder for manglende efterlevelse af påbud efter § 47, stk. 7 og 8, om virksomhedens registrering hos Skatteforvaltningen, § 74, stk. 5, om påbud om at efterleve reglerne for Skatteforvaltningens adgang til eftersyn samt udlevering eller indsendelse af materiale og § 75, stk. 9, om Skatteforvaltningens mulighed for at give en oplysningspligtig et påbud om at efterleve reglerne for meddelelse af oplysninger. De daglige bøder skal udgøre mindst 1.000 kr. pr. dag.

Efter momslovens § 47, stk. 7, kan Skatteforvaltningen give den afgiftspligtige et påbud om at efterleve de bestemmelser, der er fastsat i stk. 1-3, stk. 5, 1. pkt., og stk. 6 om registrering m.v. Skatteforvaltningen kan i den forbindelse pålægge den afgiftspligtige daglige bøder efter § 77, indtil påbuddet efterleveres.

Bestemmelsen indebærer, at Skatteforvaltningen vil kunne forsøge at fremtvinge en bestemt handling hos ejeren af en virksomhed eller den ansvarlige daglige ledelse. I dette tilfælde, at virksomheden lader sig registrere, jf. momslovens § 47, stk. 1-3, at anmeldelse til registrering skal ske senest 8 dage inden påbegyndelse af registreringspligtig virksomhed, jf. momslovens § 47, stk. 5, 1. pkt., eller at ejeren eller den

ansvarlige daglige ledelse af en virksomhed, der ophører med at drive registreringspligtig virksomhed, underretter Skatteforvaltningen om virksomhedens ophør senest 8 dage efter ophøret, jf. momslovens § 47, stk. 6.

Efter momslovens § 47, stk. 8, skal et sådant påbud indeholde en henvisning til den relevante bestemmelse og en anvisning af, hvilke konkrete handlinger eller foranstaltninger virksomheden skal gennemføre for at overholde den pågældende bestemmelse. Påbuddet skal gives skriftligt, og det skal fremgå heraf, at hvis påbuddet ikke efterleveres inden for den angivne frist, kan modtageren heraf pålægges daglige bøder, indtil påbuddet efterleveres.

Efter momslovens § 74, stk. 5, kan Skatteforvaltningen give en virksomhed påbud om at efterleve reglerne for adgangen til eftersyn samt udlevering og indsendelse af regnskabsmateriale efter momslovens § 74, stk. 1-4. Skatteforvaltningen kan i den forbindelse pålægge ejeren eller den ansvarlige ledelse af virksomheden daglige bøder efter momslovens § 77, indtil påbuddet efterleveres. Bestemmelsen indebærer, at Skatteforvaltningen kan give en virksomhed et påbud om at efterleve reglerne for adgangen til eftersyn samt udlevering og indsendelse af regnskabsmateriale efter bestemmelserne i momslovens § 74, stk. 1-4. Skatteforvaltningen kan således pålægge ejeren eller den ansvarlige ledelse af virksomheden daglige bøder efter momslovens § 77 indtil påbuddet efterleveres.

Efter momslovens § 75, stk. 9, kan Skatteforvaltningen give den oplysningspligtige et påbud om at efterleve reglerne for meddelelse af oplysninger efter momslovens § 75, stk. 1-5. Skatteforvaltningen kan i den forbindelse pålægge ejeren eller den ansvarlige ledelse af virksomheden daglige bøder efter momslovens § 77, indtil påbuddet efterleveres.

Det foreslås, at momslovens § 77, 1. pkt., nyaffattes, således at manglende efterlevelse af et påbud om at benytte et digitalt salgsregistreringssystem efter momslovens § 55 a, stk. 1, pligten til efter § 55 b at lade digitale betalingsløsninger integrere i det digitale salgsregistreringssystem, eller regler udstedt i medfør af momslovens § 55 c, stk. 1, også vil kunne sanktioneres med tvangsbøder, indtil påbuddet eller pligten er opfyldt.

Bestemmelsen indebærer, at Skatteforvaltningen kan fremtvinge en bestemt handling hos ejeren af en virksomhed eller den ansvarlige daglige ledelse.

Det bemærkes, at det foreslås, at Skatteforvaltningen efter momslovens § 55 a, stk. 1, skal kunne give en virksomhed et påbud om at benytte et digitalt salgsregistreringssystem, ligesom virksomheder, der vil skulle benytte digitale salgsregistreringssystemer, vil være forpligtet til at integrere evt. digitale betalingsløsninger i det digitale salgsregistreringssystem, jf. § 55 b.

Efter momslovens § 55 c, stk. 1, vil skatteministeren kunne fastsætte regler om, hvilke brancher der skal omfattes af en generel pligt til at benytte et digitalt salgsregistreringssystem. Med den foreslåede nyaffattelse af bestemmelsen vil Skatteforvaltningen kunne pålægge ejeren af en virksomhed eller den ansvarlige daglige ledelse heraf daglige bøder for

manglende efterlevelse af en pligt til at benytte et digitalt salgsregistreringssystem efter regler udstedt i medfør af § 55 c, stk. 1, som foreslås indsat ved dette lovforslags § 1, nr. 1.

De daglige bøder vil efter forslaget kunne pålægges, indtil et påbud er opfyldt.

Der vil således kunne anvendes tvangsbøder for at genemtvinge et påbud om at benytte et digitalt salgsregistreringssystem, en pligt til efter § 55 b at lade digitale betalingsløsninger integrere i det digitale salgsregistreringssystem eller en pligt til generelt at benytte et digitalt salgsregistreringssystem, som følge af, at virksomheden tilhører en branche, som er omfattet af den generelle pligt til at skulle anvende digitale salgsregistreringssystemer.

Formålet med reglerne om daglige bøder er at kunne fremtvinge en bestemt handling hos ejeren af en virksomhed eller den ansvarlige daglige ledelse, nemlig anskaffelse og benyttelse af et digitalt salgsregistreringssystem eller integration mellem evt. betalingsløsninger og det digitale salgsregistreringssystem. Konstateres det ved kontrol, at et påbud eller en pligt ikke er opfyldt, foreslås det, at Skatteforvaltningen skal kunne pålægge virksomhedsejeren eller den ansvarlige daglige ledelse heraf daglige bøder, indtil påbuddet opfyldes. Bøden vil skulle stiles til virksomheden.

Et påbud skal indeholde en henvisning til den relevante lovbestemmelse, og det vil skulle specificeres, hvilke handlinger der ønskes opfyldt. Det vil skulle fremgå, at såfremt påbuddet ikke efterleveres inden for en nærmere fastsat frist, så vil der kunne pålægges daglige tvangsbøder, indtil påbuddet opfyldes. De daglige tvangsbøder vil skulle gives for hver kalenderdag, det vil sige syv dage om ugen.

Den daglige tvangsbøde vil skulle fastsættes ud fra, hvad der for den enkelte virksomhed vil opleves som tvingende. Der gælder et almindeligt proportionalitetsprincip i relation til daglige tvangsbøder. Det betyder bl.a., at tvangsmidlet (de daglige tvangsbøder) ikke må stå i misforhold til undladelsen.

Ved fastsættelsen af tvangsbøden vil der skulle tages hensyn til den erhvervsdrivendes økonomiske formåen, således at pressionen har effekt, men bødestørrelsen beror i øvrigt på et konkret skøn. En tvangsbøde vil mindst skulle være på 1.000 kr. dagligt, og der beregnes kun én daglig tvangsbøde, uanset antallet af forhold.

De daglige tvangsbøder vil kunne forhøjes med skriftligt varsel, hvis den fastsatte bøde ikke har givet resultat. Tvangsbøder, der ikke er betalt, bortfalder, når det konstateres, at ejeren af en virksomhed eller den ansvarlige daglige ledelse har opfyldt påbuddet. Betalte og evt. inddrevne bøder tilbagebetales ikke.

Der er med nyaffattelsen ikke tilsigtet ændringer i forhold til gældende ret for så vidt angår anvendelsen af bestemmelsen i relation til momslovens § 47, stk. 7 og 8, § 74, stk. 5, og § 75, stk. 9.

Til nr. 4

Momslovens § 81, stk. 1, nr. 2, indeholder en opremsning af en række af momslovens bestemmelser, som indeholder

forskellige forpligtelser. Der er bødestraf for overtrædelse af de bestemmelser, som er omfattet af momslovens § 81, stk. 1, nr. 2.

I lovforslagets § 1, nr. 1, foreslås indsat en bestemmelse i momslovens § 55 b, hvorefter virksomheder, der modtager digital betaling via en eller flere digitale betalingsløsninger, og som er pålagt at benytte et digitalt salgsregistreringssystem efter momslovens § 55 a eller har pligt hertil efter regler udstedt i medfør af § 55 c, vil skulle integrere den eller de forskellige typer af digitale betalingsløsninger i salgsregistreringssystemet.

I den forbindelse foreslås det, at den, der forsætligt eller groft uagtsomt overtræder kravet om integration mellem betalingsløsning og det digitale salgsregistreringssystem, vil skulle kunne straffes med bøde.

Gerningsindholdet vil være realiseret, når det ved kontrol konstateres, at kravet om integration mellem det digitale salgsregistreringssystem og evt. betalingsløsninger ikke er opfyldt. Pligt- og ansvarssubjektet er virksomhedsejeren eller den ansvarlige daglige ledelse. Den foreslåede bestemmelse er en ordensforskrift, og bødestraffens størrelse vil være uafhængig af, om der er forsæt til undladelsen, eller der er tale om grov uagtsomhed.

Af hensyn til at kunne sikre en effektiv håndhævelse af kravet om integration mellem digitale betalingsløsninger og det digitale salgsregistreringssystem, vil det være af afgørende betydning, at et sådant krav vil kunne sanktioneres – i dette tilfælde i form af bøde.

En bøde for overtrædelse af kravet om integration mellem evt. betalingsløsninger og det digitale salgsregistreringssystem, jf. momslovens § 55 b, bør herefter normalt fastsættes til i størrelsesordenen 10.000 kr. i et førstegangstilfælde, mens bøden i gentagelsestilfælde normalt bør fastsættes til det dobbelte. Det foreslås, at sanktionen herefter stiger med yderligere 10.000 kr. pr. gang.

Fastsættelse af straffen vil bero på domstolenes konkrete vurdering i det enkelte tilfælde af samtlige omstændigheder i sagen. Det angivne strafniveau vil således kunne fraviges i op- og nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpende eller formildende omstændigheder, jf. de almindelige regler om straffens fastsættelse i straffelovens kapitel 10.

Den foreslåede bestemmelse betyder, at det vil blive gjort muligt at sanktionere overtrædelse af kravet om at integrere den eller de forskellige typer af digitale betalingsløsninger i salgsregistreringssystemet med bøde, jf. momslovens § 55 b.

Til nr. 5

Efter momslovens § 81, stk. 1, nr. 5, kan den, der forsætligt eller groft uagtsomt undlader at efterkomme et påbud efter § 29, stk. 2 eller § 38, stk. 3, 1. pkt., straffes med bøde.

I lovforslagets § 1, nr. 1, foreslås indsat en bestemmelse i momslovens § 55 a, stk. 1, hvorefter Skatteforvaltningen vil kunne give en virksomhed et påbud om at benytte et digitalt salgsregistreringssystem.

I den forbindelse foreslås det, at den, der forsætligt eller groft uagtsomt undlader at efterkomme et påbud efter momslovens § 55 a, stk. 1, skal kunne straffes med bøde.

Gerningsindholdet vil være realiseret, når det ved kontrol konstateres, at et evt. påbud efter § 55 a, stk. 1, ikke er opfyldt. Pligt- og ansvarssubjektet er virksomhedsejeren eller den ansvarlige daglige ledelse. Den foreslåede bestemmelse er en ordensforskrift, og bødestraffens størrelse er uafhængig af, om der er forsæt til undladelsen, eller der er tale om grov uagtsomhed.

Af hensyn til at kunne sikre en effektiv håndhævelse af et påbud om at benytte et digitalt salgsregistreringssystem, vil det være af afgørende betydning, at et sådant påbud vil kunne sanktioneres, i dette tilfælde i form af bøde.

En bøde for overtrædelse af momslovens § 81, stk. 1, nr. 5, bør herefter normalt fastsættes til i størrelsesordenen 10.000 kr. i et førstegangstilfælde, mens bøden i gentagelsestilfælde normalt bør fastsættes til det dobbelte. Det foreslås, at sanktionen herefter stiger med yderligere 10.000 kr. pr. gang.

Fastsættelse af straffen vil bero på domstolenes konkrete vurdering i det enkelte tilfælde af samtlige omstændigheder i sagen. Det angivne strafniveau vil således kunne fraviges i op- og nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpende eller formildende omstændigheder, jf. de almindelige regler om straffens fastsættelse i straffelovens kapitel 10.

Den foreslåede bestemmelse betyder, at det vil blive gjort muligt at straffe undladelsen af at efterkomme et påbud om at benytte et digitalt salgsregistreringssystem med bøde.

Til nr. 6

Efter momslovens § 81, stk. 1, nr. 5, kan den, der forsætligt eller groft uagtsomt undlader at efterkomme et påbud efter § 29, stk. 2 eller § 38, stk. 3, 1. pkt., straffes med bøde.

Momslovens § 29, stk. 2, fastsætter, hvordan momsgrundlaget skal opgøres ved handel, når der er interessefællesskab mellem køber og sælger. Reglerne om interessefællesskab i momsloven skal anvendes i specifikke situationer, hvor modværdien enten er lavere end indkøbs- og fremstillingsprisen eller højere end normalværdien. Dvs. når modværdien for en momspligtig leverance er lavere end kostprisen, og modtageren har ikke fuld fradragsret efter momslovens § 37, stk. 1, når modværdien for en momsfritaget leverance, jf. momslovens § 13, er lavere end kostprisen, og leverandøren har delvis fradragsret efter momslovens § 38, stk. 1, og når modværdien for en momspligtig leverance er højere end normalværdien, og leverandøren har delvis fradragsret efter momslovens § 38, stk. 1.

Der er som udgangspunkt ingen definition af begrebet interessefællesskab, men der er en formodning for, at der foreligger interessefællesskab i momslovens forstand, når parterne er nært forbundet gennem familie eller andre nære personlige bindinger, parterne er nært forbundet gennem retlige, ledelsesmæssige eller medlemsmæssige bindinger, eller

når en af parterne har økonomisk interesse i den anden parts virksomhed eller ejendom.

Momsgrundlaget er normalværdien, defineret som det beløb, som en kunde i samme omsætningsled, som det, hvori leverancen finder sted, under frie konkurrencevilkår skulle have betalt for de pågældende varer eller ydelser til en selvstændig leverandør her i landet på tidspunktet for transaktionen.

Efter momslovens § 38, stk. 3, 1. pkt., kan Skatteforvaltningen efter forudgående ansøgning give tilladelse til eller påbyde, at fradragsretten i virksomheder med flere sektorer opgøres særskilt for hver sektor inden for virksomheden.

Afgiftspligtige personer, som driver flere forskellige virksomheder, eller har forskellige driftsaktiviteter i virksomheden, kan anmode om tilladelse til, at det delvise fradrag for fællesomkostninger efter momslovens § 38, stk. 3, opgøres for en del af virksomheden.

Baggrunden for reglen om sektorisk opdeling er, at der som udgangspunkt skal opgøres én samlet momsfradragsprocent, som anvendes på alle fællesomkostninger. Ved beregningen af denne momsfradragsprocent anvendes den afgiftspligtige persons samlede omsætning. Der kan derved opstå en skævvridning af fradraget for fællesomkostninger, der kun anvendes i en sektor af virksomheden.

Reglerne skal således sikre, at fradragsretten for fællesomkostninger i sektoren, i højere grad svarer til den faktiske anvendelse af fællesomkostningen, end hvis den generelle fradragsprocent, som er beregnet ud fra den afgiftspligtige persons samlede omsætning, blev anvendt.

Der er med nyaffattelsen ikke tilset ændringer i forhold til gældende ret for så vidt angår anvendelsen af bestemmelsen i relation til momslovens § 29, stk. 2, og § 38, stk. 3, 1. pkt.

Det bemærkes, at det i lovforslagets § 1, nr. 1, dels foreslås, at Skatteforvaltningen skal kunne give en virksomhed et påbud om at benytte et digitalt salgsregistreringssystem, jf. momslovens § 55 a, stk. 1, dels at skatteministeren ved bekendtgørelse vil kunne fastsætte regler om, at udvalgte brancher generelt skal benytte et digitalt salgsregistreringssystem, jf. momslovens § 55 c. I den forbindelse foreslås det, at den, der forsætligt eller groft uagtsomt undlader at efterkomme et påbud efter momslovens § 55 a, stk. 1, eller en pligt efter regler udstedt i medfør af § 55 c, stk. 1, skal kunne straffes med bøde.

Gerningsindholdet vil være realiseret, når det ved kontrol konstateres, at et evt. påbud efter § 55 a, stk. 1, eller en pligt efter regler udstedt i medfør af § 55 c, stk. 1, ikke er opfyldt. Pligt- og ansvarssubjektet er virksomhedsejeren eller den ansvarlige daglige ledelse. Den foreslåede bestemmelse er en ordensforskrift, og bødestraffens størrelse er uafhængig af, om der er forsæt til undladelsen, eller der er tale om grov uagtsomhed.

Af hensyn til at kunne sikre en effektiv håndhævelse af et påbud om eller en pligt til at benytte et digitalt salgsregistreringssystem, er det af afgørende betydning, at et sådant på-

bud eller en sådan pligt kan sanktioneres, i dette tilfælde i form af bøde.

En bøde for overtrædelse af momslovens § 81, stk. 1, nr. 5, bør herefter normalt fastsættes til i størrelsesordenen 10.000 kr. i et førstegangstilfælde, mens bøden i gentagelsestilfælde normalt bør fastsættes til det dobbelte. Det foreslås, at sanktionen herefter stiger med yderligere 10.000 kr. pr. gang.

Fastsættelse af straffen beror på domstolens konkrete vurdering i det enkelte tilfælde af samtlige omstændigheder i sagen. Det angivne strafniveau vil således kunne fraviges i op- og nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpene eller formildende omstændigheder, jf. de almindelige regler om straffens fastsættelse i straffelovens kapitel 10.

Den foreslåede bestemmelse betyder, at det vil blive gjort muligt at straffe tilsidesættelse af et påbud om eller en overtrædelse af en pligt til at benytte et digitalt salgsregistreringssystem med bøde.

Med den foreslåede nyaffattelse af bestemmelsen vil den, der forsætligt eller groft uagtsomt undlader af efterkomme et påbud § 29, stk. 2, § 38, stk. 3, 1. pkt., § 55 a, stk. 1, eller en pligt efter § 55 c kunne straffes med bøde.

Til nr. 7

Bestemmelsen i momslovens § 81 fastsætter området for strafbare overtrædelser af momslovgivningen. Det er kun groft uagtsomme og forsætlige overtrædelser af momslovgivningen, der er strafbare. Strafferettens almindelige strafbarhedsbetingelser finder anvendelse.

Straffen for groft uagtsomme og forsætlige overtrædelser af momslovgivningen er bøde. Hvis overtrædelser er begået med forsæt til at unddrage statskassen moms eller til uberettiget at opnå udbetaling af moms, kan straffen stige til fængsel indtil 1 år og 6 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter straffelovens § 289.

Der foreslås indsat en ny bestemmelse som momslovens § 81, stk. 4, hvoraf det følger, at hvis nogen har begået en overtrædelse af momsloven og én eller flere andre skatte- og afgiftslove eller pantlovgivningen, eller regler udstedt i medfør heraf, og overtrædelserne medfører idømmelse af bøde, vil bødestraffen for hver overtrædelse af denne lov og bødestraffen for overtrædelser af den eller de andre skatte- og afgiftslove eller pantlovgivningen skulle sammenlægges.

Det foreslås, at en manglende opfyldelse af et påbud om eller en pligt til at benytte et digitalt salgsregistreringssystem, eller en overtrædelse af pligten til at lade digitale betalingsløsninger integrere i det digitale salgsregistreringssystem, skal kunne sanktioneres med bøde efter momslovens § 81, stk. 1, nr. 5, jf. lovforslagets § 1, nr. 5 og 6.

For effektivt at kunne håndhæve et påbud om eller en pligt til at benytte et digitalt salgsregistreringssystem er det af afgørende betydning at sikre, at de bøder, som udmåles for overtrædelse af et sådant påbud, er af en sådan størrelse, at bestemmelsens præventive virkning ikke svækkes.

En bøde for overtrædelse af momslovens § 55 a, stk. 1, § 55 b eller en pligt efter regler udstedt i medfør af § 55 c, stk. 1, bør herefter normalt fastsættes til i størrelsesordenen 10.000 kr. i et førstegangstilfælde, mens bøden i gentagelsestilfælde bør fastsættes til det dobbelte. Det foreslås, at sanktionen herefter stiger med yderligere 10.000 kr. pr. gang.

Overtrædes ikke en, men flere skatte- eller afgiftslove samtidig, finder de almindelige bestemmelser om kumulation af bøder anvendelse.

I praksis betyder det, at der vil blive fastsat en fælles straf, når nogen ved én eller flere handlinger har begået flere lovovertrædelser. Det kan være ved, at et påbud om at benytte et digitalt salgsregistreringssystem ikke er opfyldt samtidig med, at den pågældende virksomhed undlader at opfylde pligten til at angive og afregne moms. Det kan også være den situation, hvor nogen – samtidig med ikke at efterleve et påbud om at benytte et digitalt salgsregistreringssystem – har overtrådt f.eks. chokoladeafgiftsloven ved at have indført og solgt chokolade uden at betale afgift og ført regnskab over indførslen og salget m.v.

Det foreslås, at der i sådanne situationer vil skulle fastsættes en fælles bøde for samtlige overtrædelser.

Da en regel om absolut kumulation ikke i alle tilfælde vil føre til et rimeligt resultat, foreslås det i § 81, stk. 5, at bestemmelsen i stk. 4 kan fraviges, når særlige grunde taler for det. Dette vil eksempelvis kunne være tilfældet, såfremt en sammenlægning af de forskyldte normalbøder fører til en uforholdsmæssig høj samlet bøde, herunder henset til forseelsernes karakter. Bestemmelsen vil f.eks. også kunne finde anvendelse i tilfælde, hvor reglerne om absolut kumulation ville betyde, at der skulle idømmes en mindre tillægsbøde til en længere frihedsstraf. Det bemærkes dog, at der som alt overvejende hovedregel vil skulle anvendes absolut kumulation.

Den konkrete sanktion i form af bødestraf kan således blive mindre eller større end normalbøden, afhængig af om der foreligger formildende eller skærpene omstændigheder ved overtrædelsen, men normalbøden vil være udgangspunktet for sanktionsudmålingen.

Fastsættelse af straffen vil bero på domstolens konkrete vurdering i det enkelte tilfælde af samtlige omstændigheder i sagen, og det angivne strafniveau vil således kunne fraviges i op- og nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpene eller formildende omstændigheder, jf. de almindelige regler om straffens fastsættelse i straffelovens kapitel 10.

Til § 2

Til nr. 1

Efter kildeskattelovens § 48, stk. 6, kan Skatteforvaltningen, når omstændighederne i det enkelte tilfælde taler derfor, og den skattepligtiges indkomst ikke vil blive så stor, at den skattepligtige skal svare de i kildeskattelovens § 40 nævnte skatter (indkomstskat til staten, virksomhedsskat, konjunkturudligningsskat, kommunal indkomstskat, ejen-

domsværdiskat, kirkeskat, udbytteskat og royaltyskat) bortset fra arbejdsmarkedsbidrag, med fremtidig virkning bestemme, at der ikke skal indeholdes skat i A-indkomst, som den skattepligtige oppebærer. Bestemmelsen kan begrænses til at angå en vis A-indkomst eller A-indkomst, som udbetales eller godskrives i en vis periode eller indtil et vist maksimalbeløb. Når en sådan bestemmelse er truffet, udarbejder Skatteforvaltningen et frikort. I tilfælde, hvor der skal foretages lønindeholdelse efter reglerne i § 10 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, udsteder Skatteforvaltningen dog i stedet et skattekort og bikort uden fradragsbeløb og med en indeholdelsesprocent svarende til indeholdelsesprocenten efter § 10 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Endelig kan skatteministeren fastsætte nærmere regler om opdatering af frikort og af skattekort og bikort, ligesom skatteministeren, når særlige forhold taler derfor, kan bestemme, at indeholdelse af skat i en vis art af A-indkomst skal undlades uden anvendelse af frikort.

For indbetalinger som nævnt i kildeskattelovens § 49 A, stk. 3, nr. 1 og 4, der indbetales til aldersforsikring efter pensionsbeskatningslovens § 10 A, aldersopsparring efter pensionsbeskatningslovens § 12 A, eller supplerende engangssum efter pensionsbeskatningslovens § 29 A, kan pensionsinstituttet m.v. indeholde en foreløbig skat i det indbetalte beløb efter § 48, stk. 10, jf. kildeskattelovens § 46, stk. 6.

Det foreslås, at henvisningen til kildeskattelovens § 48, stk. 10, i kildeskattelovens § 46, stk. 6, ændres til kildeskattelovens § 48, stk. 11.

Der er alene tale om en konsekvensændring som følge af, at det foreslås, at der indsættes et nyt stk. 2 i kildeskattelovens § 48, jf. lovforslagets § 2, nr. 3.

Ændringen har ingen materiel betydning.

Til nr. 2

Efter bestemmelsen i kildeskattelovens § 48, stk. 1, 1. pkt., udarbejder Skatteforvaltningen skattekort og bikort eller frikort, jf. bestemmelsens stk. 6, til brug for indeholdelse af foreløbig skat i A-indkomst til skattepligtige, som forventes at få A-indkomst i det pågældende år.

Efter kildeskattelovens § 48, stk. 6, kan Skatteforvaltningen, når omstændighederne i det enkelte tilfælde taler derfor, og den skattepligtiges indkomst ikke vil blive så stor, at den skattepligtige skal svare de i kildeskattelovens § 40 nævnte skatter (indkomstskat til staten, virksomhedsskat, konjunkturudligningsskat, kommunal indkomstskat, ejendomsværdiskat, kirkeskat, udbytteskat og royaltyskat) bortset fra arbejdsmarkedsbidrag, med fremtidig virkning bestemme, at der ikke skal indeholdes skat i A-indkomst, som den skattepligtige oppebærer. Bestemmelsen kan begrænses til at angå en vis A-indkomst eller A-indkomst, som udbetales eller godskrives i en vis periode eller indtil et vist maksimalbeløb. Når en sådan bestemmelse er truffet, udarbejder Skatteforvaltningen et frikort. I tilfælde, hvor der skal foretages lønindeholdelse efter reglerne i § 10 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, udsteder Skatteforvaltningen

dog i stedet et skattekort og bikort uden fradragsbeløb og med en indeholdelsesprocent svarende til indeholdelsesprocenten efter § 10 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Endelig kan skatteministeren fastsætte nærmere regler om opdatering af frikort og af skattekort og bikort, ligesom skatteministeren, når særlige forhold taler derfor, kan bestemme, at indeholdelse af skat i en vis art af A-indkomst skal undlades uden anvendelse af frikort.

Det foreslås, at henvisningen til kildeskattelovens § 48, stk. 6, i kildeskattelovens § 48, stk. 1, 1. pkt., ændres til kildeskattelovens § 48, stk. 7.

Der er alene tale om en konsekvensændring som følge af, at det foreslås, at der indsættes et nyt stk. 2 i kildeskattelovens § 48, jf. lovforslagets § 2, nr. 3.

Ændringen har ingen materiel betydning.

Skatteforvaltningen er efter kildeskattelovens § 48, stk. 1, forpligtet til at udstede skattekort til skattepligtige, som forventer at modtage A-indkomst.

Det bemærkes, at det i § 2, nr. 3, foreslås, at en anmodning om udstedelse af skattekort fra en tredjelandsskatsborger alene vil skulle imødekommes, hvis Skatteforvaltningen kan konstatere, at den pågældende har ret til at arbejde i Danmark. Den foreslåede bestemmelse udgør en undtagelse til hovedreglen om, at Skatteforvaltningen er forpligtet til at udstede et skattekort til skattepligtige, som forventes at modtage A-indkomst, jf. kildeskattelovens § 48, stk. 1.

Da undtagelsesbestemmelsen foreslås indsat som et nyt stk. 2 i kildeskattelovens § 48, jf. lovforslagets § 2, nr. 3, er der behov for, at der i kildeskattelovens § 48, stk. 1, indsættes en henvisning til det foreslåede nye stk. 2.

Der er således tale om en konsekvensændring.

Til nr. 3

Kildeskattelovens § 2, stk. 1, nr. 1, fastslår, at personer, der erhverver A-indkomst her i landet, er forpligtet til at svare indkomstskat til staten. Bestemmelserne om skattepligt skelner ikke mellem personer, der opholder sig lovligt eller ulovligt her i landet, men alene om der f.eks. er tale om A-indkomst eller B-indkomst. Det betyder, at f.eks. illegale indvandrere er skattepligtige her til landet af den indkomst, de måtte erhverve for personligt arbejde i et tjenesteforhold under deres (ulovlige) ophold her i landet.

Skatteforvaltningen er efter kildeskattelovens § 48, stk. 1, forpligtet til at udstede skattekort til skattepligtige, som forventes at modtage A-indkomst. Når en person retter henvendelse til Skatteforvaltningen og anmoder om at få udstedt et skattekort, må det formodes at være den pågældendes forventning, at den pågældende vil oppebære en indkomst, også selv om udgangspunktet måtte være, at den pågældende ikke må opholde sig her i landet. Skatteforvaltningen kan derfor ikke efter gældende ret nægte at udstede et skattekort til en udlænding, som ikke har ret til at arbejde her i landet.

Skatteforvaltningens udstedelse af skattekort – til f.eks. tredjelandsskatsborgere – skal derfor ses i lyset af, at pligten til at svare indkomstskat i Danmark af en skattepligtig ind-

komst ikke afhænger af, om en person opholder sig lovligt i landet. Samtidig skal Skatteforvaltningens udstedelse af skattekort ses i sammenhæng med arbejdsgiverens pligt til at indeholde A-skat m.v. Reglerne om arbejdsgivers indeholdelsespligt afhænger heller ikke af, om en person opholder sig her i landet lovligt eller ulovligt. Indeholdelsespligten knytter sig til udbetaling af A-indkomst. A-indkomst er alle former for vederlag i penge for personligt arbejde i tjenesteforhold. Det er f.eks. løn, feriegodtgørelse, honorar, tantieme, provision, drikkepenge og lignende ydelser.

Danske arbejdsgivere, som udbetaler A-indkomst, skal foretage indeholdelse af A-skat m.v., som beregnes, indeholdes og indberettes på grundlag af oplysningerne på den skattepligtiges skattekort.

Den indeholdelsespligtige (arbejdsgiveren) har pligt til digitalt at rekvirere skattekortoplysninger (eSkattekort) fra Skatteforvaltningen. Hvis en skattepligtig ikke har et skattekort, vil den indeholdelsespligtige modtage skattekorttypen "intet skattekort", og arbejdsgiveren skal i en sådan situation indeholde A-skat med 55 pct. uden fradrag og arbejdsmarkedsbidrag med 8 pct. efter bestemmelserne i kildeskattelovens § 48, stk. 7, og § 49, stk. 1, jf. § 43, stk. 1.

Med den foreslåede bestemmelse i kildeskattelovens § 48, stk. 2, foreslås det, at en anmodning om udstedelse af et skattekort fra en tredjelandsskatsborger fremadrettet alene vil skulle imødekommes, hvis Skatteforvaltningen kan konstatere, at den pågældende har ret til at arbejde i Danmark. Det bemærkes, at forslaget vil have virkning for anmodninger om udstedelse af et skattekort, der indgives fra og med 1. januar 2020.

Efter forslaget vil en tredjelandsskatsborger således alene kunne få udstedt et skattekort, hvis Skatteforvaltningen kan konstatere, at tredjelandsskatsborgeren har ret til at arbejde her i landet. Det betyder, at Skatteforvaltningen – modsat reglerne i dag – ikke vil kunne udstede et skattekort, før Skatteforvaltningen har konstateret, at den pågældende har ret til at arbejde her i landet. Skatteforvaltningen vil i den forbindelse kunne anmode den pågældende tredjelandsskatsborger om dokumentation for, at den pågældende har ret til at arbejde i Danmark.

Ved tredjelandsskatsborgere forstås udlændinge, der er statsborger i en stat udenfor EU, EØS eller Schweiz.

Det vil fortsat være de relevante udlændingemyndigheder, der vil skulle tage stilling til, om en tredjelandsskatsborger vil kunne meddeles arbejdstilladelse eller ej, eller om den pågældende er omfattet af en fritagelse fra kravet om arbejdstilladelse.

Derudover vil Skatteforvaltningen som nævnt kunne anmode den pågældende tredjelandsskatsborger om dokumentation for ret til at arbejde i Danmark.

Skatteforvaltningen vil på baggrund af en konkret vurdering af de tilgængelige oplysninger – herunder udlændingemyndighedernes evt. anvisninger og tredjelandsskatsborgernes egne oplysninger – kunne konstatere, om tredjelandsskatsborgere har de nødvendige tilladelser, og vil derved manuelt kunne registrere i Skatteforvaltningens systemer, om

tredjelandstatsborgere vil kunne forskudsregistreres og få udstedt et skattekort.

Om en udlænding er omfattet af reglerne i udlændingeloven og udlændingebekendtgørelsen om fritagelse for krav om arbejdstilladelse beror på en konkret og individuel vurdering, som vil skulle foretages af den relevante udlændingemyndighed.

Herudover vil en tredjelandstatsborgers ret til at arbejde kunne ændre sig, f.eks. hvis en opholds- og arbejdstilladelse udløber.

I de tilfælde, hvor Skatteforvaltningen er i tvivl, vil der kunne indhentes en vurdering fra udlændingemyndighederne.

Uagtet det forhold, at Skatteforvaltningen ikke fremadrettet vil kunne udstede skattekort til en tredjelandstatsborger, der ikke har ret til at arbejde i Danmark, ændres der ikke på reglerne om skattepligt. En tredjelandstatsborger, der ikke opfylder betingelserne for at få udstedt et skattekort, vil således fortsat være skattepligtig og skulle afregne skat til den danske stat, hvis den pågældende erhverver indkomst her i landet. I sådanne situationer vil arbejdsgiveren skulle indeholde A-skat med 55 pct. uden fradrag og arbejdsmarkedsbidrag med 8 pct. efter bestemmelserne i kildeskattelovens § 48, stk. 7, og § 49, stk. 1, jf. § 43, stk. 1.

Et afslag på en anmodning om at få udstedt et skattekort er en forvaltningsafgørelse. Et afslag på en anmodning om at få udstedt et skattekort skal være skriftligt og skal indeholde en begrundelse og en klagevejledning med klageadgang, herunder oplysning om fristen for at klage. De almindelige forvaltningsretlige regler vil således skulle finde anvendelse ved afgørelser, der træffes efter kildeskattelovens § 48, stk. 2.

Det bemærkes, at der fortsat vil påhvile arbejdsgivere et ansvar for at sikre sig, at deres ansatte har ret til at arbejde for dem. I den forbindelse bemærkes, at der med en ændring af udlændingelovens § 44 a ved § 1, nr. 33, i lov nr. 560 af 7. maj 2019 om ændring af udlændingeloven (Ændring af fast track-ordningen og certificeringsbetingelserne, ændring af reglerne om indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse, forenkling af reglerne for forskere, ph.d.-studerende og etableringskortet, mere enkel ordning for autorisationsophold for læger og tandlæger, ny ordning for autorisationsophold for sygeplejersker og hjælp til arbejdsgivere m.v.) blev indført en ordning, hvorefter Udlændingestyrelsen og Styrelsen for International Rekruttering og Integration i alle tilfælde, hvor en udlænding meddeles afslag på opholdstilladelse, hvor udlændingen har haft ret til at påbegynde ansættelsesforholdet, eller udlændingens opholdstilladelse, opholds- og arbejdstilladelse eller opholdskort nægtes forlængelse, konstateres bortfaldet eller inddrages, orienterer den arbejdsgiver eller de arbejdsgivere, som udlændingen har arbejdet for inden for de seneste 3 måneder herom.

Det bemærkes i øvrigt, at lovforslaget ikke vil kunne afhjælpe de situationer, hvor en arbejdsgiver rekvirerer skattekort på en tredjelandstatsborger, der har fået udstedt skattekort på et tidspunkt, hvor den pågældende havde ret til op-

hold og arbejde, men hvor den pågældendes opholds- og arbejdstilladelse siden er udløbet, inddraget, bortfaldet m.v. Lovforslaget vil heller ikke kunne afhjælpe den situation, hvor en tredjelandstatsborger i forbindelse med sin opholdstilladelse har en begrænset arbejdstilladelse og f.eks. kun må arbejde et vist antal timer pr. uge eller hos en bestemt arbejdsgiver.

Til nr. 4

Efter kildeskattelovens § 48, stk. 3, kan skatteministeren fastsætte regler, hvorefter der under særlige omstændigheder ikke skal anføres fradragsbeløb på skattekortet eller skal ske fordeling af det samlede fradrag på anden måde end efter bestemmelsens stk. 2.

Efter kildeskattelovens § 48, stk. 2, sørger Skatteforvaltningen for, at det på skattekortet anføres, hvilket beløb der skal fradrages i A-indkomst for henholdsvis en måned, 14 dage, en uge og en dag, forinden indeholdelse foretages. Fradragsbeløbene udgør forholdsmæssige andele af summen af de fradrag, der må forventes at ville tilkomme den skattepligtige ved den endelige indkomstopgørelse og skatteberegning for det pågældende år. På bikort anføres der intet fradragsbeløb.

Det foreslås, at henvisningen til kildeskattelovens § 48, stk. 2, i kildeskattelovens § 48, stk. 6, 7. pkt., ændres til § 48, stk. 3.

Der er alene tale om en konsekvensændring som følge af, at det foreslås, at der indsættes et nyt stk. 2 i kildeskattelovens § 48, jf. lovforslagets § 2, nr. 3.

Ændringen har ingen materiel betydning.

Til nr. 5

Efter kildeskattelovens § 48, stk. 7, skal en indeholdelsespligtig, der hverken har modtaget skattekort, bikort eller frikort, indeholde 55 pct. af den udbetalte eller godskrevne A-indkomst uden fradrag efter bestemmelsens stk. 2 og 3.

Efter kildeskattelovens § 48, stk. 2, sørger Skatteforvaltningen for, at det på skattekortet anføres, hvilket beløb der skal fradrages i A-indkomst for henholdsvis en måned, 14 dage, en uge og en dag, forinden indeholdelse foretages. Fradragsbeløbene udgør forholdsmæssige andele af summen af de fradrag, der må forventes at ville tilkomme den skattepligtige ved den endelige indkomstopgørelse og skatteberegning for det pågældende år. På bikort anføres der intet fradragsbeløb.

Efter kildeskattelovens § 48, stk. 3, kan skatteministeren fastsætte regler, hvorefter der under særlige omstændigheder ikke skal anføres fradragsbeløb på skattekortet eller skal ske fordeling af det samlede fradrag på anden måde end efter bestemmelsens stk. 2.

Det foreslås, at henvisningen til kildeskattelovens § 48, stk. 2 og 3, i kildeskattelovens § 48, stk. 7, ændres til § 48, stk. 3 og 4.

Der er alene tale om en konsekvensændring som følge af, at det foreslås, at der indsættes et nyt stk. 2 i kildeskattelovens § 48, jf. lovforslagets § 2, nr. 3.

Ændringen har ingen materiel betydning.

Til nr. 6

Efter bestemmelsen i kildeskattelovens § 48, stk. 10, indeholder pensionsinstitutter m.v. 40 pct. i A-skat uden fradrag efter bestemmelsens stk. 2 og regler fastsat i medfør af bestemmelsens stk. 3, når indbetalingerne er omfattet af bestemmelsen i kildeskattelovens § 46, stk. 6.

Efter kildeskattelovens § 48, stk. 2, sørger Skatteforvaltningen for, at det på skattekortet anføres, hvilket beløb der skal fradrages i A-indkomst for henholdsvis en måned, 14 dage, en uge og en dag, forinden indeholdelse foretages. Fradragsbeløbene udgør forholdsmæssige andele af summen af de fradrag, der må forventes at ville tilkomme den skattepligtige ved den endelige indkomstopgørelse og skatteberegning for det pågældende år. På bikort anføres der intet fradragsbeløb.

Efter kildeskattelovens § 48, stk. 3, kan skatteministeren fastsætte regler, hvorefter der under særlige omstændigheder ikke skal anføres fradragsbeløb på skattekortet eller skal ske fordeling af det samlede fradrag på anden måde end efter bestemmelsens stk. 2.

Det foreslås, at henvisningen til kildeskattelovens § 48, stk. 2, og henvisningen til kildeskattelovens § 48, stk. 3, i kildeskattelovens § 48, stk. 10, ændres til henholdsvis § 48, stk. 3, og § 48, stk. 4.

Der er alene tale om en konsekvensændring som følge af, at det foreslås, at der indsættes et nyt stk. 2 i kildeskattelovens § 48, jf. lovforslagets § 2, nr. 3.

Ændringerne har ingen materiel betydning.

Til nr. 7

Kildeskattelovens § 49 A, stk. 3, nr. 2 fastsætter, at indbetalinger, som foretages til Arbejdsmarkedets Tillægspension for modtagere af nærmere oplyste ydelser, indgår i den arbejdsmarkedsbidragspligtige indkomst. Dette har gjort sig gældende for indbetalinger til Arbejdsmarkedets Tillægspension for bl.a. modtagere af introduktionsydelse efter § 27 i integrationsloven, jf. kildeskattelovens § 49 A, stk. 3, nr. 2, litra g.

Med lov nr. 361 af 6. juni 2002 blev satserne på integrationsydelse nedsat, hvilket betød, at kommunerne ikke længere skulle indbetale ATP-bidrag for de personer, der modtog introduktionsydelse, jf. ophævelsen af kapitel 6 a i integrationsloven.

Det foreslås på den baggrund, at kildeskattelovens § 49 A, stk. 3, nr. 2, litra g, ophæves.

Til nr. 8

Efter kildeskattelovens § 75, stk. 1, nr. 2, straffes den, der forsætligt eller groft uagtsomt afgiver urigtige eller vildledende oplysninger til brug for afgørelse efter lovens § 45,

stk. 1 og 3, § 48, stk. 6, § 49 B, stk. 3, § 51, § 52, stk. 5, eller § 53, eller i forbindelse med en af de i disse bestemmelser nævnte ansøgninger eller anmodninger fortier oplysninger af betydning for sagens afgørelse på samme måde, som anført i kildeskattelovens § 74.

Efter kildeskattelovens § 48, stk. 6, kan Skatteforvaltningen, når omstændighederne i det enkelte tilfælde taler derfor, og den skattepligtiges indkomst ikke vil blive så stor, at den skattepligtige skal svare de i kildeskattelovens § 40 nævnte skatter (indkomstskat til staten, virksomhedsskat, konjunkturudligningsskat, kommunal indkomstskat, ejendomsværdiskat, kirkeskat, udbytteskat og royaltyskat), bortset fra arbejdsmarkedsbidrag, med fremtidig virkning bestemme, at der ikke skal indeholdes skat i A-indkomst, som den skattepligtige oppebærer. Bestemmelsen kan begrænses til at angå en vis A-indkomst eller A-indkomst, som udbetales eller godskrives i en vis periode eller indtil et vist maksimalbeløb. Når en sådan bestemmelse er truffet, udarbejder Skatteforvaltningen et frikort. I tilfælde, hvor der skal foretages lønindeholdelse efter reglerne i § 10 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, udsteder Skatteforvaltningen dog i stedet et skattekort og bikort uden fradragsbeløb og med en indeholdelsesprocent svarende til indeholdelsesprocenten efter § 10 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Endelig kan skatteministeren fastsætte nærmere regler om opdatering af frikort og af skattekort og bikort, ligesom skatteministeren, når særlige forhold taler derfor, kan bestemme, at indeholdelse af skat i en vis art af A-indkomst skal undlades uden anvendelse af frikort.

Det foreslås, at henvisningen til kildeskattelovens § 48, stk. 6, i kildeskattelovens § 75, stk. 1, nr. 2, ændres til kildeskattelovens § 48, stk. 7.

Der er alene tale om en konsekvensændring som følge af, at det foreslås, at der indsættes et nyt stk. 2 i kildeskattelovens § 48, jf. lovforslagets § 2, nr. 3.

Ændringen har ingen materiel betydning.

Til § 3

Efter § 10, stk. 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige kan indeholdelse efter stk. 1 foretages, selv om udbetalingen eller godskrivningen af A-indkomst også er genstand for indeholdelse af skat efter kildeskattelovens §§ 46 og 49. Indeholdelsen sker med en procentdel (indeholdelsesprocenten) af den beregnede eller godskrevne A-indkomst. Indeholdelsesprocenten meddeles til Skatteforvaltningen og indgår i indeholdelsesprocenten efter kildeskattelovens § 48, stk. 4. Ved afgørelse om indeholdelse skal der overlades skyldneren det nødvendige til eget og familiens underhold. Skatteministeren kan fastsætte nærmere regler om betalings- evnevurdering, herunder rådighedsbeløb, og om fradrag af pensionsindbetalinger til fastsættelse af den del af A-indkomsten, som maksimalt kan indeholdes. Skatteministeren kan endvidere fastsætte regler om, at der ikke kan ske indeholdelse i A-indkomst bestående af visse ydelser. Ved fastsættelsen af indeholdelsesprocenten kan den samlede indeholdelsesprocent efter kildeskattelovens § 48, stk. 4, ikke overstige 100.

Efter kildeskattelovens § 48, stk. 4, sørger Skatteforvaltningen for, at det på skattekort og bikort anføres, med hvilken procent indeholdelse skal foretages. Indeholdelsesprocenten fastsættes under hensyn til den skattepligtiges forventede indkomstforhold og under hensyn til forventet skat efter ejendomsværdiskatteloven. Skatteministeren kan efter bestemmelsen fastsætte regler om op- eller nedrunding af de beregnede indeholdelsesprocenter, som dog i intet tilfælde må forhøjes eller nedsættes med mere end 1,5. Skatteministeren kan endvidere fastsætte regler om, hvorledes der ved beregningen af skattekortets fradragsbeløb og indeholdelsesprocenten skal tages hensyn til den skattepligtiges personfradrag efter personskattelovens §§ 9, 10 og 12. Til den opgjorte indeholdelsesprocent lægges en eventuel indeholdelsesprocent efter § 10 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Det foreslås, at henvisningen til kildeskattelovens § 48, stk. 4, i opkrævningslovens § 10, stk. 3, 3. og 7. pkt., ændres til § 48, stk. 5.

Der er alene tale om en konsekvensændring som følge af, at det foreslås, at der indsættes et nyt stk. 2 i kildeskattelovens § 48, jf. lovforslagets § 2, nr. 3.

Ændringerne har ingen materiel betydning.

Til § 4

Det foreslås i *stk. 1*, at loven træder i kraft den 1. januar 2020, jf. dog *stk. 2*.

Det foreslåede *stk. 1* betyder, at Skatteforvaltningen fra den 1. januar 2020 ikke vil kunne imødekomme en anmodning fra en tredjelandstatsborger om at få udstedt et skattekort, hvis ikke Skatteforvaltningen kan konstatere, at den pågældende har en arbejdstilladelse eller er fritaget for krav herom.

Det foreslås i *stk. 2*, at skatteministeren bemyndiges til at fastsætte ikrafttrædelsestidspunktet for § 1. Bemyndigelsen

til skatteministeren er nødvendig, da der ikke foreligger en endelig afklaring af, hvordan data fra de digitale salgsregistreringssystemer vil skulle overføres til Skatteforvaltningen. Når den endelige afklaring heraf foreligger, herunder omfanget af evt. nødvendig systemudvikling og -tilpasning, vil skatteministeren kunne fastsætte ikrafttrædelsestidspunktet for § 1.

Det foreslås endvidere, at skatteministeren vil kunne sætte forskellige dele af § 1 i kraft på forskellige tidspunkter. Formålet hermed er at sikre fleksibilitet i forhold til at sikre, at de danske udbydere af digitale salgsregistreringssystemer får den nødvendige tid til at kunne tilpasse og udvikle de digitale salgsregistreringssystemer, så systemerne lever op til de kommende lovgivningsmæssige krav.

Enkelte danske udbydere af digitale salgsregistreringssystemer er formentlig allerede i stand til at levere digitale salgsregistreringssystemer, der lever op til de kommende lovgivningsmæssige krav. Henset til et ønske om at sikre en velfungerende konkurrence på det danske marked vil det dog være hensigtsmæssigt med en udviklings- og tilpasningsperiode, som tilgodeser et bredt udsnit af udbydere af digitale salgsregistreringssystemer. En bemyndigelse til at fastsætte ikrafttrædelsestidspunktet vil således kunne modvirke, at specifikke udbydere af salgsregistreringssystemer favoriseres med konkurrenceforvridning til følge.

Endelig vil det skulle sikres, at virksomheder med aktiviteter inden for de udvalgte brancher gives en rimelig indfasningsperiode til at anskaffe et digitalt salgsregistreringssystem, der lever op til de nye standarder.

Loven gælder hverken for Færøerne eller Grønland, fordi de love, der foreslås ændret, ikke gælder for Færøerne eller Grønland og ikke indeholder en hjemmel til at sætte loven i kraft for Færøerne eller Grønland.

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

*Gældende lov**Lovforslaget*

§ 1

I momsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 760 af 21. juni 2016, som ændret bl.a. ved § 6 i lov nr. 474 af 17. maj 2017 og senest ved § 2 i lov nr. 591 af 13. maj 2019, foretages følgende ændringer:

1. Efter § 55 indsættes i *kapitel 13*:

»§ 55 a. Told- og skatteforvaltningen kan give en virksomhed et påbud om at benytte et digitalt salgsregistreringssystem.

Stk. 2. Skatteministeren kan fastsætte regler om krav til det digitale salgsregistreringssystem.

§ 55 b. Virksomheder, der modtager digital betaling via en eller flere digitale betalingsløsninger, og som skal benytte et digitalt salgsregistreringssystem, skal integrere den eller de forskellige typer af digitale betalingsløsninger i salgsregistreringssystemet.

§ 55 c. Skatteministeren kan fastsætte regler om, at virksomheder med en omsætning under 10 mio. kr. inden for visse brancher skal benytte et digitalt salgsregistreringssystem, jf. § 55 a, stk. 2. ”

§ 77. Told- og skatteforvaltningen kan pålægge ejeren af en virksomhed eller den ansvarlige daglige ledelse heraf daglige bøder for manglende efterlevelse af påbud efter § 47, stk. 7 og 8, § 74, stk. 5, og § 75, stk. 9. De daglige bøder skal udgøre mindst 1.000 kr. pr. dag.

2. I § 77, *1. pkt.*, indsættes efter »§ 47, stk. 7 og 8,«: »§ 55 a, stk. 1, § 55 b«, og efter »stk. 9« indsættes: », indtil påbuddet efterkommes«.

3. § 77, *1. pkt.*, affattes således:

»Told- og skatteforvaltningen kan pålægge ejeren af en virksomhed eller den ansvarlige daglige ledelse heraf daglige bøder for manglende efterlevelse af påbud udstedt i medfør af § 47, stk. 7 og 8, § 55 a, stk. 1, § 55 b eller regler udstedt i medfør af § 55 c, stk. 1, § 74, stk. 5, og § 75, stk. 9. Dagbøderne ifaldes indtil påbuddet eller pligten efterkommes.«

§ 81. Med bøde straffes den, der forsætligt eller groft uagtsomt

1) - - -

2) overtræder § 8, stk. 1, 4. pkt., § 23, stk. 4, 2. pkt., § 30, stk. 2, § 38, stk. 3, 3. pkt., § 43, stk. 3, nr. 1, 4 eller 5, § 47, stk. 1, 1. pkt., stk. 2, 1. eller 2. pkt., stk. 3, 1. pkt., stk. 5, 1., 4. eller 5. pkt., eller stk. 6, § 50, 1. pkt., § 50 b, § 50 c, § 52 a, stk. 1, 3, 5, 6 eller 8, § 52 b, § 52 c, stk. 1-5, § 53, stk. 1, 1. pkt., eller stk. 2, 1. pkt., § 56, stk. 3, 2. pkt., § 57, stk. 1, 1. pkt., stk. 2, 2. og 3. pkt., stk. 3, 2. pkt., eller stk. 4, 2. pkt., § 62, stk. 9, § 64, stk. 2, 1. pkt., § 65, stk. 1, § 70, stk. 2, § 72, stk. 3 eller 4, § 74, stk. 2 eller 4, § 75, stk. 1, 2, 3, 4 eller 7, eller § 78, stk. 1,

3)-4) - - -

5) undlader at efterkomme et påbud efter § 29, stk. 2, eller § 38, stk. 3, 1. pkt.

6)-7) - - -

Stk. 2. - - -

Stk. 3-7. - - -

§ 46. - - -

4. I § 81, *stk. 1, nr. 2*, indsættes efter »§ 53, stk. 1, 1. pkt., eller stk. 2, 1. pkt.,«: »§ 55 b,«.

5. I § 81, *stk. 1, nr. 5*, ændres »§ 29, stk. 2, eller § 38, stk. 3, 1. pkt.,« til: »§ 29, stk. 2, § 38, stk. 3, 1. pkt., eller § 55 a, stk. 1,«.

6. § 81, *stk. 1, nr. 5*, affattes således:

»5) undlader at efterkomme et påbud efter § 29, stk. 2, § 38, stk. 3, 1. pkt., § 55 a, stk. 1, eller en pligt efter regler udstedt i medfør af § 55 c, stk. 1,«.

7. I § 81 indsættes efter stk. 3 som nye stykker:

»*Stk. 4.* Overtrædes denne lov samt én eller flere andre skatte- og afgiftslove eller pantlovgivningen, eller regler udstedt i medfør heraf, og medfører overtrædelserne idømmelse af bøde, sammenlægges bødestrafen for hver overtrædelse af denne lov og bødestrafen for overtrædelsen af den eller de andre skatte- og afgiftslove eller pantlovgivningen.

Stk. 5. Bestemmelsen i stk. 4 kan fraviges, når særlige grunde taler herfor.«

Stk. 4-7 bliver herefter stk. 6-9.

§ 2

I kildeskatteloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 117 af 29. januar 2016, som ændret bl.a. ved § 3 i lov nr. 1682 af 26. december 2017 og senest ved § 17 i lov nr. 551 af 7. maj 2019, foretages følgende ændringer:

1. I § 46, *stk. 6*, ændres »stk. 10« til: »stk. 11«.

Stk. 2-5. - - -

Stk. 6. For indbetalinger som nævnt i § 49 A, stk. 3, nr. 1 og 4, der indbetales til aldersforsikring, jf. pensionsbeskatningslovens § 10 A, aldersopsparing, jf. pensionsbeskatningslovens § 12 A, eller supplerende engangssum, jf. pensionsbeskatningslovens § 29 A, kan pensionsinstituttet m.v. indeholde en foreløbig skat i det indbetalte beløb efter § 48, stk. 10.

§ 48. Til brug ved indeholdelse af foreløbig skat i A-indkomst udarbejder told- og skatteforvaltningen skattekort og bikort eller frikort, jf. stk. 6, vedrørende skattepligtige, som forventes at få A-indkomst i det pågældende år. Den indeholdelsespligtige, som udbetaler A-indkomst til den skattepligtige, skal elektronisk indhente skattekort, bikort eller frikort (e-skatte kort) fra told- og skatteforvaltningen. Skattekortet kan kun anvendes hos en enkelt indeholdelsespligtig (den hovedindeholdelsespligtige). Modtager den skattepligtige A-indkomst fra andre indeholdelsespligtige end den hovedindeholdelsespligtige, udarbejdes der elektronisk et bikort til disse.

Stk. 2. - - -

Stk. 3. Skatteministeren kan fastsætte regler, hvorefter der under særlige omstændigheder ikke skal anføres fradragsbeløb på skattekortet eller skal ske fordeling af det samlede fradrag på anden måde end efter stk. 2.

Stk. 4-6. - - -

Stk. 3. Skatteministeren kan fastsætte regler, hvorefter der under særlige omstændigheder ikke skal anføres fradragsbeløb på skattekortet eller skal ske fordeling af det samlede fradrag på anden måde end efter stk. 2.

Stk. 4-6. - - -

Stk. 7. Har den indeholdelsespligtige hverken modtaget skattekort, bikort eller frikort, skal der indeholdes 55 pct. af den udbetalte eller godskrevne A-indkomst uden fradrag efter stk. 2 og 3.

Stk. 8-9. - - -

2. I § 48, *stk. 1, 1. pkt.*, ændres »stk. 6« til: »stk. 7«, og efter »år« indsættes: », jf. dog stk. 2«.

3. I § 48 indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:

»*Stk. 2.* En anmodning om udstedelse af skattekort fra en tredjelandsstatsborger imødekommes alene, hvis told- og skatteforvaltningen kan konstatere, at den pågældende har ret til at arbejde i Danmark.«

Stk. 2-10 bliver herefter stk. 3-11.

4. I § 48, *stk. 3*, der bliver stk. 4, og *stk. 6, 7. pkt.*, der bliver stk. 7, 7. pkt., ændres »stk. 2« til: »stk. 3«.

5. I § 48, *stk. 7*, der bliver stk. 8, ændres »stk. 2 og 3« til: »stk. 3 og 4«.

Stk. 10. For indbetalinger som nævnt i § 46, stk. 6, indeholder pensionsinstituttet m.v. 40 pct. i A-skat uden fradrag efter stk. 2 og regler fastsat i medfør af stk. 3.

§ 49 A - - -

Stk. 2. - - -

Stk. 3. Den arbejdsmarkedsbidragspligtige indkomst, for hvilken der skal foretages indeholdelse af arbejdsmarkedsbidrag, omfatter ud over de indkomster, der er nævnt i stk. 1 og 2:

1) - - -

2) Indbetalinger til Arbejdsmarkedets Tillægspension, som foretages for modtagere af

a)-f) - - -

g) introduktionsydelse efter § 27 i integrationsloven,

h)-m) - - -

3)-7) - - -

§ 75. På samme måde som anført i § 74 straffes den, der forsætligt eller groft uagtsomt

1) - - -

2) afgiver urigtige eller vildledende oplysninger til brug for afgørelse efter § 45, stk. 1 og 3, § 48, stk. 6, § 49 B, stk. 3, § 51, § 52, stk. 5, eller § 53 eller i forbindelse med en af de i disse bestemmelser nævnte ansøgninger eller anmodninger fortier oplysninger af betydning for sagens afgørelse,

3) - - -

4) - - -

§ 10 - - -

Stk. 2. - - -

Stk. 3. Indeholdelse efter stk. 1 kan foretages, selv om udbetalingen eller godskrivningen af A-indkomst også er genstand for indeholdelse af skat efter kildeskattelovens §§ 46 og 49. Indeholdelsen sker med en procentdel (indeholdelsesprocenten) af den beregnede eller godskrevne A-indkomst.

6. I § 48, *stk. 10*, der bliver *stk. 11*, ændres »stk. 2« til: »stk. 3«, og »stk. 3« ændres til: »stk. 4«.

7. § 49 A, *stk. 3, nr. 2, litra g*, ophæves.

Litra h-m bliver herefter litra g-l.

8. I § 75, *stk. 1, nr. 2*, ændres »§ 48, stk. 6« til: »§ 48, stk. 7«.

§ 3

I lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, jf. lovbekendtgørelse nr. 29 af 12. januar 2015, som ændret bl.a. ved § 1 i lov nr. 551 af 29. maj 2018 og senest ved § 1 i lov nr. 324 af 30. marts 2019, foretages følgende ændring:

1. I § 10, *stk. 3, 3. og 7. pkt.*, ændres »stk. 4« til: »stk. 5«.

Indeholdelsesprocenten meddeles til told- og skatteforvaltningen og indgår i indeholdelsesprocenten efter kildeskattelovens § 48, stk. 4. Ved afgørelse om indeholdelse skal der overlades skyldneren det nødvendige til eget og familiens underhold. Skatteministeren kan fastsætte nærmere regler om betalingsevnevurdering, herunder rådighedsbeløb, til fastsættelse af den del af A-indkomsten, som maksimalt kan indeholdes. Skatteministeren kan endvidere fastsætte regler om, at der ikke kan ske indeholdelse i A-indkomst bestående af visse ydelser. Ved fastsættelsen af indeholdelsesprocenten kan den samlede indeholdelsesprocent efter kildeskattelovens § 48, stk. 4, ikke overstige 100.

Stk. 4-8. - - -